

Thụy Khuyết Tình Sự

Contents

Thụy Khuyết Tình Sự	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30

Thụy Khuyết Tình Sự

Giới thiệu

Editor : Tủ ThủyHoàng để yên lặng nhìn hài tử, một lúc lâu sau, hần cuối cùng lên tiếng: “ Hài tử này, ban tên...” Dừng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-khuyet-tinh-su>

1. Chương 1

Vào một ngày mùa hè oi bức năm Khánh Lịch thứ mười, trong tiếng ve kêu râm ran cùng tiếng rên la đau đớn không ngớt của Liên phi, hài tử thứ bảy của Hoàng thất ra đời.

Hoàng đế không đến, bởi Liên phi không phải phi tử hần sủng ái mà gia thế của nàng cũng không hề lớn mạnh.

Giằng co suốt một ngày trời, hài tử cuối cùng được sinh ra, nhưng, lại khiến cho cung phụ giật mình sợ hãi còn lão thái giám hoảng loạn chạy đi tìm Hoàng đế bẩm báo.

Hoàng đế lúc này mới biết hần có một hài tử như vậy.

Hoàng đế nhú mày không nói gì, chỉ dặn dò thái giám hảo hảo chăm sóc hài tử, còn những chuyện khác — ngày sau nói tiếp.

Thái giám không yên đi trở về thì Liên phi đã chết, các cung phụ không biết làm sao nhìn hài tử.

Thái giám thở dài truyền ngự chỉ của Hoàng đế, mọi người im lặng ôm hài tử, cũng chẳng biết có cần hướng Tông phủ thông báo hay không.

Ba ngày sau Hoàng đế mới đột nhiên nhớ đến đứa con này bởi Đại thái giám báo cho hẳn việc nhập táng Liên phi.

Lúc Hoàng đế đến thì hài tử đang khóc, dù cho cung phụ nữ nường[1] dỗ thế nào cũng không ngừng.

Cung phụ hoảng hoảng trưng trưng hành lễ, hài tử trong lòng nường khóc nỉ non không ngớt.

Hoàng đế nhăn lại mi mắt khiến mọi người xung quanh tâm kinh đảm chiến[2].

“Là hài tử này sao?” Thanh âm của Hoàng đế dù nhẹ nhàng lại tràn ngập uy nghiêm.

“Đúng là...”

“Vì sao khóc nháo không dứt?”

“Nô tỳ, nô tỳ...” Cung phụ sợ Hoàng đế giáng tội, không nói nên lời.

Nhưng rồi Hoàng đế chỉ nói: “Đưa trẫm nhìn xem.”

Cung phụ hốt hoảng đưa lên hài tử cho Hoàng đế nhìn, hài tử đã không còn những nếp nhăn của trẻ mới sinh, vừa trắng vừa mềm mại. Mặc dù đang khóc nỉ non lại không khiến cho người khác chán ghét.

Hoàng đế nhớ đến những gì thái giám bẩm báo lúc trước, trong lòng tò mò ôm lấy hài tử, mà hài tử cũng rất kỳ quái, vừa được Hoàng đế ôm liền nín khóc, mở to đôi mắt đen bóng còn lưu nước mắt nhìn Hoàng đế chăm chú, sau đó ngọt ngào cười.

“A a...”

Hài tử ồn ào kêu la, quơ quơ đôi tay bé nhỏ như bày tỏ thích Hoàng đế ôm.

Hoàng đế yên lặng nhìn hài tử, một lúc lâu sau, hẳn cuối cùng lên tiếng: “Hài tử này, ban tên...” Dừng một chút, Hoàng đế mới nói: “Phỉ, ‘Thải phong thải phỉ’ — Thất hoàng nữ của trẫm.”

Vì vậy, danh phận của hài tử được xác nhận.

Thất hoàng nữ Lục Phỉ được an trí tại một tiểu viện bé nhỏ vắng vẻ, bên người có một nữ nường, một thái giám còn có thêm một thị vệ. Tuy nói, cho phép một Hoàng nữ vừa sinh ra có thị vệ có chút kỳ quái nhưng xem nường bị bố trí ở một nơi như vậy ai cũng đều cho rằng nường đại khái sẽ không được sủng ái. Thế nhưng Hoàng đế lại chính miệng an bài chi phí ăn mặc, cùng các Hoàng nữ còn lại không khác, thậm chí ngang bằng với tiêu chuẩn của Hoàng tử. Càng nói chi dù tiểu viện có vắng vẻ thì đã làm sao, khi mà Hoàng đế cứ cách vài ngày lại đến nơi này, cùng các Hoàng nữ Hoàng tử xem ra, đặc biệt hơn rất nhiều.

Lục Phỉ cứ như vậy dần dần lớn lên, tính tình của nường so với các hài tử cùng lứa có vẻ nội hướng một ít. Nường không ồn ào cũng không thích chơi đùa chạy nhảy trong sân, ngược lại thích đọc sách, cả ngày cầm một quyển họa thư[3] mà xem, cũng không biết là có hiểu hay không thôi.

Có lẽ chỉ có lúc Hoàng đế đến thăm nường mới là thời gian Lục Phỉ hoạt bát nhất. Lúc nường còn được nữ nường bế trên tay, chỉ cần vừa nghe đến tiếng thái giám thông báo Hoàng đế đến thì nường liền giãy dụa, đến khi có thể bước đi thì tập tễnh từng bước từ trong nhà chạy ào vào trong lòng Hoàng đế, nữ thanh nữ khí kêu: “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Nếu Hoàng đế ôm nường thì nường càng vui vẻ, ôm chặt cổ Hoàng đế không chịu buông tay.

Mọi người đều hiểu được Lục Phỉ từ nhỏ chỉ thân cận với Hoàng đế, mà Hoàng đế đối nường cũng cùng với các Hoàng nữ Hoàng tử khác không giống. Ít nhất, Hoàng đế chỉ cùng Lục Phỉ tắm rửa mà thôi.

Khi Lục Phỉ được bốn tuổi, Hoàng đế đưa nường đến ở tại Thiên điện của Dưỡng Thiên cung (là cung của Hoàng đế), điều đến cung nữ, thái giám cùng thị vệ mới, mà nữ nường và các bộc dịch cũ thì bị đưa ra cung, không bao giờ thấy đến nữa.

Lục Phỉ vào ở Thiên điện của Dưỡng Thiên cung, Ngự Minh điện, dọn nhà, người hầu thay đổi. Mặc dù không còn thấy nãi nương cùng các người hầu cũ nhưng tiểu Lục Phỉ cũng không rất buồn bởi vì nàng nhận ra, nàng có thể thường xuyên gặp phụ hoàng. Thế nên, nỗi buồn mất đi nãi nương đã bị niềm vui lớn này khiến cho tan biến.

Vào buổi tối, Hoàng đế tự mình ôm nàng đi tắm rửa.

Ngâm mình trong làn nước ấm áp hưởng thụ phụ hoàng ôm ấp, Lục Phỉ cảm thấy đặc biệt vui vẻ. Thế nhưng phụ hoàng lại nói với nàng: “Phỉ nhi, sau này không có trẫm người phải tự mình tắm rửa, có biết không?”

Lục Phỉ không hiểu, trước đây khi còn ở tiểu viện đều là nãi nương tắm cho nàng, nàng thật sự không biết tự tắm a.

Hoàng đế xoa đầu Lục Phỉ, nói: “Phỉ nhi, thân thể người cùng với mọi người không giống, không thể để cho người nào khác ngoài phụ hoàng thấy được.”

Lục Phỉ không biết nàng cùng với người khác có chỗ nào không giống, nàng không hiểu, thế nên nàng liền hỏi: “Phụ hoàng, Phỉ nhi khác biệt ở chỗ nào a?”

Hoàng đế đưa bàn tay xuống nước đụng đến cánh hoa mềm mại giữa hai chân nàng, nói: “Phỉ nhi có cái này biểu thị cho nữ hài tử.” Sau đó, ngón tay của Hoàng đế nhẹ nhàng đẩy ra cánh hoa, lộ ra tiểu thanh nha non nớt giấu bên trong, “Nhưng nữ hài tử khác không có vật này, chỉ có nam hài mới có.”

Vì Hoàng đế đụng chạm, Lục Phỉ mông mông lung lung^[4] hiểu được sự bất đồng của bản thân.

“Cho nên Phỉ nhi không được để cho người khác nhìn thân thể của người, biết mạ^[5]?”

Lục Phỉ ngây ngô gật đầu. Từ giây phút đó, nàng mơ hồ biết đến bản thân khác mọi người, và nàng phải che giấu sự khác biệt đó.

“Phỉ nhi không phải nữ hài tử nhưng Phỉ nhi phải sống như một nữ hài, nếu không người sẽ gặp nguy hiểm.” Hoàng đế nói như vậy.

Dù đột nhiên biết được nho nhỏ dị dạng của bản thân cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Lục Phỉ, nàng chỉ biết Phụ hoàng mà nàng yêu nhất rất yêu thương nàng, chỉ cần như vậy cũng đủ để nàng cao hứng. Ngày qua ngày, ngoại trừ thay đổi những người xung quanh và Lục Phỉ phải tự mình tắm rửa, nàng vẫn là tiểu công chúa thân thiết nhất với Hoàng đế như trước.

~*

~Chú thích:

[1]Nãi nương: bà vú, nhũ mẫu, ta thích để nãi nương hơn

[2]Tâm kinh đảm chiến: đại khái là run sợ trong lòng.

[3]Họa thư: tập tranh

[4]Mông mông lung lung: mơ màng.

[5]Mạ: sao, không, ta để nguyên vì nghe dễ thương a.

2. Chương 2

Tiểu Lục Phỉ ngoại trừ lúc dọn đến Dưỡng Thiên cung thì gây nên chút chú ý của mọi người, sau đó bởi vì nàng là nữ hài mà phần lớn mọi người đều quên đi nàng. Dù sao một Hoàng nữ có được bao nhiêu sủng ái cũng không cách nào vinh danh đại bảo*. Có lẽ này là lý do lúc trước Hoàng đế cho Lục Phỉ mang thân phận Hoàng nữ trong Tộc phổ.

Ngoài cung các đại thần xem nhẹ tiểu công chúa này, trong cung mọi người cũng dần quên mất nàng bởi vì Lục Phỉ rất nghe lời, ngoài đứng trong Ngự Minh điện của mình, nhiều nhất nàng chỉ đến tiểu viện trước Ngự Minh điện đuổi bắt hồ điệp, trêu đùa tiểu ngự, không hề bước ra bên ngoài. Thế nên, người trong cung dù biết rằng Hoàng đế rất yêu thích một tiểu công chúa, như trước lại không hề thấy qua, không thấy rồi lại không thấy, dần dần cũng quên đi sự tồn tại của nàng.

Lần đầu tiên Lục Phỉ chính thức xuất hiện trước mặt mọi người là tại yến hội tân niên năm nàng sáu tuổi.

Phụ hoàng của Lục Phỉ — Lục Nhĩ Tiêu là một người không thích náo nhiệt, cho nên trong cung rất ít cử hành yến hội, đến cả tục lệ tổ chức tân niên yến, đoàn viên yến* hẳn cũng chỉ lộ mặt ngời một chút liền đi, thế là Lục Phỉ đến sáu tuổi vẫn không có một kỷ ức hoàn chỉnh về yến hội nào.

Bất quá yến hội lần này không thể không cử hành, bởi vì Đại tướng quân hằng năm canh giữ biên cương quy triều*, các tiểu quốc chung quanh cũng đến tiến cống, có hai sự kiện trọng đại như vậy, Hoàng đế dù như thế nào cũng phải biểu hiện một chút, mà Hoàng đế vì ngại phiền phức dứt khoát đem Khánh công yến, Tiếp phong yến cùng Tân niên yến* tổ chức cùng một lần.

Trong yến hội long trọng, Thất công chúa xuất hiện.

Hoàng đế ngồi trên thượng vị nhìn Lục Phỉ được các cung nữ trang hoàng lộng lẫy đang từng bước đi đến. Nàng mặc một bộ hoa phục xinh đẹp, dùng các loại kim ngân trâm cài quý giá vấn tóc, lộ ra khuôn mặt trái xoan như bạch ngọc cùng bột phấn trắng như tuyết, giữa hai hàng lông mày mảnh dài điểm một chấm chu sa, mắt to đen láy tò mò nhìn xung quanh. Nàng như một con búp bê tinh diệu tể mại*, mỹ lệ tuyệt điểm.

Chỉ là, trang sức trên đầu quá nặng khiến bước đi của nàng lay động không vững, giống một tiểu xí nga*. Thấy nàng như vậy, những công chúa lớn tuổi hơn đều ưỡn ngực làm bộ cao ngạo, tựa hồ đang nói: công chúa là phải như ta mới đúng.

Lục Phỉ tham đầu tham não* tìm chỗ ngồi của mình, dường như cung nữ nói vị trí của nàng ở...

“Phỉ nhi.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc gọi mình, Lục Phỉ ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Phụ hoàng mà nàng yêu nhất, nàng vội vàng hướng phụ hoàng mà chạy, vui vẻ kêu to: “Phụ hoàng!”

Hoàng đế neho mắt, không tiếng động nở nụ cười, hướng Lục Phỉ vẫy tay ý bảo nàng đi đến bên cạnh mình.

Tiểu Lục Phỉ đối lễ nghi cung đình hoàn toàn mới lạ, thấy phụ hoàng kêu gọi thì quên bằng vị trí của mình, hoan thiên hỉ địa* chạy về phía Hoàng đế, không hề biết một chuỗi những hành động của bọn họ khiến cho xung quanh bao nhiêu người giật mình.

Hoàng đế đem đang lung lay chạy tới Lục Phỉ ôm vào trong lòng, chia sẻ các món trang sức đa dạng trên đầu nàng, hỏi: “Ai đội cho Phỉ nhi thế?”

“Là Noãn Tuyết tỷ tỷ.” Lục Phỉ ngoan ngoãn đáp, lại nhin không được mà hướng phụ hoàng oán giận, “Noãn Tuyết tỷ tỷ nói phải đội mấy thứ này mới được đến, thế nhưng bọn chúng rất nặng a.”

Hoàng đế mỉm cười.

“Phỉ nhi không thích thì không cần đội.”

Hoàng đế tháo xuống những trang sức nặng nề trên đầu Lục Phỉ, dùng một cây trâm tinh xảo nhẹ nhàng đem mái tóc mềm mượt của nàng tùy tiện búi lên, lại dùng hai sợi mạn ti ngân hồ điệp* cố định búi tóc. Không còn một đầu trang sức nặng nề, tiểu Lục Phỉ thiếu phần hoa quý nhưng thêm phần đáng yêu thuộc về độ tuổi của nàng.

Lục Phỉ lại có chút do dự: “Thế nhưng Noãn Tuyết tỷ tỷ nói như vậy mới xinh đẹp...”

“Không sao, Phỉ nhi bây giờ đã đủ đẹp.”

Nghe Hoàng đế nói, Lục Phỉ vui sướng nở nụ cười, ở trong lòng nàng những gì phụ hoàng nói mới là thiên chân vạn xác*.

Hoàng đế cho Lục Phỉ ngồi trên chân của mình, không để ý đến tiếng xì xào bàn tán từ những người xung quanh, ra lệnh cho Đại thái giám đứng bên cạnh: “Khai yến đi.”

Lục Phỉ lần đầu tiên tham gia yến hội, nàng ngồi trong lòng Hoàng đế, hiếu kỳ xoay qua xoay lại, cái gì cũng muốn nhìn, cái gì cũng muốn sờ. Hoàng đế chỉ là ôm thắt lưng của nàng, thuận tiện trước khi nàng ngã xuống thì đỡ lấy, sau đó đưa cho nàng món đồ khiến nàng hứng thú.

Lục Phỉ nhìn trái rồi lại nhìn phải, đột nhiên nàng nhìn thấy một bàn điểm tâm tinh xảo, thế là nàng kéo a kéo, cầm lấy một khối điểm tâm ăn. Ăn nha ăn, nàng phát hiện những món ăn mà nàng ăn trước giờ đều không ngon bằng khối điểm tâm này. Vậy nên nàng kéo ống tay áo của Hoàng đế, khẽ gọi: “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Hoàng đế cúi đầu thấy Lục Phỉ chỉ chỉ bàn điểm tâm, nghĩ rằng nàng muốn ăn liền đem một khối cho nàng. Không ngờ Lục Phỉ lại đưa đến bên miệng hắn, nói: “Phụ hoàng, cái này ăn rất ngon nha, người ăn đi.”

Hoàng đế sững sốt, nhìn ánh mắt chờ mong của hài tử trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là thần tình chờ đợi lời nhận xét của bản thân khiến Hoàng đế cảm thấy ấm áp trong lòng, không khỏi nở nụ cười, hé miệng ăn khối điểm tâm trên tay Lục Phỉ.

“Phỉ nhi thật ngoan.”

Hoàng đế xoa đầu Phỉ nhi, hắn phát hiện hài tử này so với hắn tưởng tượng còn đáng yêu gấp nhiều lần.

Lục Phỉ đem mỗi món ăn trên bàn đều thử một lần, sau đó nàng bắt đầu có hứng thú với dịch thể đựng trong ngọc hồ*. Nàng nhìn thấy trước bàn của mỗi người đều có một ngọc hồ, hơn nữa mọi người còn đem dịch thể kỳ lạ trong ngọc hồ rót ra ly để uống. Lục Phỉ hiếu kỳ đưa mũi lại gần cái ly hít a hít, một làn hương khí tràn vào mũi nàng khiến cho nàng cảm thấy hai má nóng bừng.

Ngay lúc Lục Phỉ định nhấp một ngụm dịch thể trong ly thì một bàn tay xuất hiện, đưa cái ly qua một bên, Lục Phỉ bĩu môi bất mãn, ngẩng đầu nhìn xem mới biết là phụ hoàng dời ly đi.

Hoàng đế điểm điểm* cái mũi nhỏ của Lục Phỉ, cười hỏi: “Phỉ nhi cũng muốn uống rượu sao?”

Lục Phỉ không biết rượu là cái gì, chỉ biết là phụ hoàng đang nói đến dịch thể trong ly, nàng đúng là rất muốn thử xem nó như thế nào, nhìn đáng vẻ người chung quanh tựa hồ uống rất ngon nha.

Lục Phỉ ngốc nghếch gật đầu. Hoàng đế nở nụ cười phân phó thái giám: “Đi lấy một hồ Thập niên kỳ hoa nhưỡng* đến đây.”

Thập niên kỳ hoa nhưỡng là loại rượu đậm* nhất trong cung.

Lục Phỉ thấy tiểu thái giám chạy đi không bao lâu thì bưng đến một ngọc hồ mới.

Hoàng đế cầm lấy ngọc hồ và bạch ngọc bôi*, châm một ly đưa cho Lục Phỉ.

“Phỉ nhi chỉ có thể uống cái này thôi.”

Lục Phỉ hiếu kỳ nhận lấy ly, hương hoa nồng đậm tràn vào mũi, cùng với mùi hương của chiếc ly vừa rồi không hề giống nhưng dường như, lại có điểm nào đó tương tự.

Lục Phỉ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng không thể chống lại mùi hương nồng nàn, đôi môi nhỏ hé mở cần cần dục dục* nhấp một ngụm.

“Uống được hay không?” Hoàng đế cười hỏi.

Lục Phỉ chỉ cảm thấy theo sau cảm dòng dịch thể mát lạnh hạ xuống là mùi hoa từ khoang miệng lan khắp tứ chi bách hài*, lại có một dòng nhiệt khí từ tiểu phúc* đi lên khuôn mặt, hai má thoáng cái đỏ bừng.

“Thơm...”

Lục Phỉ ngẩng đầu nói với Hoàng đế, nhiệt khí làm hai má nàng hồng phác phác, đôi mắt đen bóng cũng bật kín một tầng hơi nước.

Hoàng đế xoa nắn gương mặt nóng bừng của Lục Phỉ, trêu đùa cười: “Mới một ngụm đã say sao?”

Lục Phỉ không hiểu cái gì là “say”, bắt quá bàn tay lành lạnh của phụ hoàng đung vào gương mặt nàng khiến nàng rất thoải mái, nàng nhin không được đem gương mặt cọ a cọ vào bàn tay phụ hoàng, giống hệt một tiểu miêu nhi đang làm nũng.

Hoàng đế mỉm cười hưởng thụ cảm giác mềm mại từ làn da của hài tử.

Chiếm được rượu ngon, Lục Phỉ an vị trong lòng Hoàng đế uống liên tục. Hài tử sáu tuổi chỉ biết mùi thơm của rượu mà không biết rượu khiến sẽ người say, đến khi Hoàng đế phát hiện thì Lục Phỉ đã uống hơn phân nửa hồ, thân thể sớm mềm nhũn, co thành một đoàn trong lòng Hoàng đế, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, thỉnh thoảng phát ra vài câu nói vô nghĩa.

“Tiểu tửu quý!”

Hoàng đế trạc trạc* ngạch đầu của hài tử, trong giọng nói nồng đậm cưng chiều, ai cũng có thể nghe thấy.

~*

~Chú thích:

*Vinh đẳng đại bảo: lên ngôi hoàng đế.

*Tân niên yến và Đoàn viên yến: tiệc năm mới và tiệc trung thu.

*Quy triều: trở về.

*Khánh công yến và Tiếp phong yến: tiệc mừng công và tiệc đón khách.

*Tinh điều tế mải: điều khắc tinh xảo

*Xí nga: ngang a, hay chim cánh cụt

*Tham đầu tham não: nhìn khắp nơi.

*Hoan thiên hỉ địa: vui vẻ cực kỳ

*Mạn ti ngân hồ điệp: thêu hình hồ điệp bằng chỉ bạc.

*Thiên chân vạn xác: đúng tuyệt đối.

*Ngọc hồ: bình rượu ngọc.

*Điểm điểm: chọt chọt a

~*Thập niên kỳ hoa nhược: bình Kỳ hoa nhược ngâm mười năm, không phải tên riêng.

*Đạm: nhẹ.

*Ngọc bôi: ly ngọc.

*Cẩn cẩn dục dục: cẩn thận, nhẹ nhàng, dè dặt.

*Tứ chi bách hài: đại khái là toàn thân đi

*Tiểu phúc: bụng dưới.

*Trạc trạc: giống điểm điểm đều là chọt chọt thôi

3. Chương 3

Một đêm yến hội về sau, trong cung ngoài cung, thậm chí là ngoại quốc đều biết Thất công chúa được Hoàng đế sủng ái như thế nào. Nếu không phải công chúa còn nhỏ, chỉ sợ Dương Thiên cung sẽ bị các đại thần, sứ

thần đến cầu hôn khiến cho cực kỳ náo nhiệt. Bất quá cho dù như vậy, những người có ý đồ “Dự đính”* vẫn không ít, đáng tiếc đều bị Hoàng đế ngăn chặn.

Cũng may Lục Phỉ là một “Nữ hài tử”, nếu không những ngày còn lại của nàng e rằng không được tốt như vậy.

Hiện tại, với sự bảo hộ của Hoàng đế, cuộc sống của Lục Phỉ tràn ngập hạnh phúc.

Buổi sáng lúc Hoàng đế xử lý chính vụ, nàng liền ngủ thẳng đến khi Thái dương* treo cao, sau đó cầm một quyển sách ngồi dưới tàng cây trong sân hóng gió phơi nắng. Buổi chiều Hoàng đế trở về, nàng an vị trong lòng ngực rắn chắc của Hoàng đế*, nghe hắn giảng công khóa*— Nàng không học hiền lương thực đức* như các Hoàng nữ khác, mà là tri quốc thao lược* của các Hoàng tử.

Tới buổi tối, Lục Phỉ sẽ nằm trên Long sàng* chờ đợi Hoàng đế, khi Hoàng đế không đi tìm tần phi bá tán long chủng* hoặc là sau khi bá tán long chủng trở về, nàng có thể chui vào trong lòng Hoàng đế, hưởng thụ đến loại ấm áp mà người khác nghĩ cũng không dám.

Bất quá có khi bởi đặc quyền này của Lục Phỉ mà đem đến cho người khác một ít phiền toái nhỏ—

Có một ngày, Hoàng đế từ cung của phi tử trở về, sau khi tắm rửa liền ôm Lục Phỉ lên giường ngủ.

Lục Phỉ nằm trong lòng Hoàng đế đột nhiên nói: “Phụ hoàng, hôm nay mùi hương trên người phụ hoàng thật dễ chịu.”

Hoàng đế không hiểu lắm, liền hỏi: “Mùi hương gì?”

Lục Phỉ nói: “Phụ hoàng mỗi khi ra ngoài trở về trên người sẽ có hương thơm, mùi hương trước đây làm Phỉ nhi cảm thấy nóng, ngày hôm nay thì không.”

“Nóng?”

“Là khi ngửi thấy mặt sẽ hồng hồng, thân thể nóng lên a.” Lục Phỉ dùng vốn từ không nhiều biểu đạt cảm thụ của nàng.

Hoàng đế yên lặng, chốc lát sau lại hỏi: “Kia Phỉ nhi có hay không ngủ không ngon?”

Lục Phỉ thành thật trả lời: “Có khi sẽ nóng rất lâu, rất khó chịu.”

Hoàng đế trong lòng sáng tỏ, mùi hương kia khẳng định là huân hương* của các phi tần vì hấp dẫn hắn lâm hạnh mà ít nhiều pha thêm thôi tình tề*, tương đối đậm, đối với người trưởng thành như hắn nhiều nhất chỉ có thể trợ hưng, nhưng lại có tác dụng đối với những hài tử. Hôm nay hắn đi đến cung của một nam phi, nam phi không dùng huân hương trợ tình, trên người tự nhiên không có mùi.

Hoàng đế vuốt ve mái tóc dài của Lục Phỉ, nói: “Ngủ đi, sau này sẽ không có mùi hương đó nữa.”

Lục Phỉ không rõ vì sao sẽ không có, trong ký ức của nàng, mỗi khi phụ hoàng đến chỗ các phi tần nương nường trở về trên người nhất định có mùi hương kỳ lạ kia. Nhưng Lục Phỉ cũng không để nó ở trong lòng, vì phụ hoàng trở về luôn luôn đi tắm, tắm xong sẽ không còn hương thơm nào cả, chỉ còn lại mùi hương đặc trưng của phụ hoàng mà nàng thích nhất.

Ngày hôm sau, trong cung hạ xuống lệnh cấm sử dụng huân hương có thôi tình tề, bất cứ ai vi phạm đều bị đày ra cung.

Lục Phỉ không biết những lời nói vô tâm của mình làm bao nhiêu hậu cung phi tần khóc không ra nước mắt, cũng không biết hành động này khiến nhiều ít Hoàng tử Hoàng nữ “chết yếu” trước khi thành hình. Nàng chỉ biết từ sau đêm đó trên người phụ hoàng quả nhiên không còn mùi hương khiến nàng má hồng tim đập, Lục Phỉ càng yêu thích Hoàng đế ôm.

Mùa Đông chậm rãi đi qua, nhiệt độ bắt đầu tăng dần, đến tháng năm thì nóng đến mức không thể đắp chăn được nữa.

Lục Phỉ mặc dù rất ham ngủ, thế nhưng nàng cũng không thể chịu được nóng bức mà sớm tỉnh. Bất quá Hoàng đế so với nàng còn sớm hơn. Mỗi lần Lục Phỉ tỉnh lại đều không nhìn thấy thân ảnh của Phụ hoàng, nàng biết phụ hoàng phải “Thượng triều”, mà “Thượng triều” là một việc rất quan trọng phụ hoàng nhất định phải làm. Biết thì biết, Lục Phỉ vẫn luyến tiếc phụ hoàng ôm nàng.

Vào một buổi sáng không nhìn thấy thân ảnh của phụ hoàng, Lục Phỉ lần đầu nảy sinh ý niệm đi tìm phụ hoàng. Thế nhưng cung nữ nói nàng hiện tại không thể đi quấy nhiễu Hoàng đế, Lục Phỉ do dự a do dự, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là nghe lời không đi tìm phụ hoàng. Chỉ là buổi sáng đó giống như một chiếc lông chim không ngừng cọ a cọ trong lòng nàng, khiến nàng cứ mãi suy nghĩ về nó.

Chờ đến buổi trưa khi Hoàng đế trở về, Lục Phỉ cấp tốc lao vào lòng Hoàng đế, bày ra khuôn mặt ủy khuất mà nói: “Phụ hoàng, Phỉ nhi rất nhớ người!”

Hoàng đế buồn cười ngồi xuống, trạc trạc đầu của nàng: “Mới tách ra không bao lâu đã nhớ phụ hoàng sao?” Mặc dù nói như vậy, Hoàng đế lại rất cao hứng khi nghe Lục Phỉ nói nhớ hân a.

Lục Phỉ ôm chặt cổ Hoàng đế, nói nhỏ bên tai hân: “Phụ hoàng, Phỉ nhi thích nhất phụ hoàng...”

Hoàng đế hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phỉ: “Phụ hoàng cũng thích nhất Phỉ nhi.”

Hoàng đế thấy rõ tròng mắt Lục Phỉ chuyển a chuyển, biết nàng nhất định có ý nghĩ xấu, không ngoài dự đoán nghe thấy Lục Phỉ nói: “Vậy sau này Phỉ nhi cùng phụ hoàng thượng triều được không?”

Hoàng đế bật cười: “Tiểu lại trùng* cũng muốn thượng triều sao? Thế nhưng ngày nào người cũng ngủ đến Thái dương đốt mông a.”

Lục Phỉ cũng biết hân từ nhi* đều không lười, ngượng ngùng xoay xoay người, ghé vào cổ Hoàng đế nhẹ giọng nói: “Kia sau này Phỉ nhi sẽ dậy sớm để cùng phụ hoàng thượng triều...”

Hoàng đế bị hơi thở của Lục Phỉ khiến cho ngứa cổ, thuận miệng nói: “Nếu người có thể dậy sớm, trẫm sẽ mang người thượng triều.”

Hoàng đế không lưu tâm nhiều đến lời nói của Lục Phỉ, hân nghĩ nàng chỉ là hài tử, vừa nói đây một lát liền quên ngay, chuyện muốn làm thì nhiều nhưng không hân có thể thực hiện hết. Thế nhưng hân sai lầm, hôm sau khi hân rời giường thì ngày thường luôn ngủ thật say Lục Phỉ cũng có động tĩnh, nắm chặt góc áo của Hoàng đế, mắt nhắm mắt mở mơ hồ nói: “phụ hoàng...Phỉ nhi cũng đi...”

Hoàng đế đỡ khóc đỡ cười, nhưng không có bỏ tay của nàng ra, trái lại phân phó các thái giám rửa mặt chải đầu cho công chúa.

Tiểu gia khỏa* kia a, mơ mơ màng màng bị thái giám cung nữ giằng co sắp xếp xong xuôi, thế nhưng còn đang trong trạng thái bán mộng bán tỉnh. Nhìn nàng căn bản là còn chưa tỉnh, Hoàng đế không còn cách nào khác đành lắc đầu ôm nàng vào triều.

Có thể tưởng tượng, khi Hoàng đế ôm Lục Phỉ xuất hiện tại Long tọa thì toàn bộ triều thần khiếp sợ đường nào, nhất là tiểu công chúa này còn đang ngủ nha.

Trong mười công chúa, tiểu gia khỏa này lại là người đầu tiên vào triều “dự thính”, thật ngoài dự kiến của mọi người.

“Cũng may là một nữ hài” – này đại khái là tiếng lòng của không ít người.

Lục Phỉ hoàn toàn không biết khi nàng ngủ đã gây nên sóng to gió lớn thế nào, nàng chỉ biết khí vị mà nàng mê luyến luôn bao quanh nàng, cảm giác này làm nàng ngủ thật lâu và ngọt ngào hơn so với bất cứ lần nào khác. Đường nàng tỉnh dậy lâm triều đã kết thúc từ lâu, Hoàng đế đã ở Ngự thư phòng phê duyệt hơn phân nửa tấu chương.

Lục Phỉ ở trên đùi Hoàng đế mơ màng tỉnh, xung quanh không phải nơi nàng quen thuộc, bất quá khi nàng nhìn đến khuôn mặt tuần tú mà nàng yêu thích thì nàng hoàn toàn thanh tỉnh.

“Phụ hoàng —”

Lục Phỉ ngọt ngào kêu, nhưng ánh mắt Hoàng đế từ tấu chương chuyển qua đôi mắt của mình, đương hân thấy khuôn mặt vừa tỉnh ngủ còn hồng hồng vầng cực kỳ đáng yêu của Lục Phỉ thì nhin không được nở nụ cười, xoa bóp hai má nàng trên chốc nói: “Tiểu gia khóa tham ngủ cuối cùng dậy rồi sao?”

Lục Phỉ cũng biết Hoàng đế đang trên chốc nàng, biến môi lẫn vào lòng Hoàng đế, vùi mặt vào vạt áo Hoàng đế, hai tay ôm lưng Hoàng đế xoay xoay thân mình làm nũng. Hoàng đế nịch ái* nở nụ cười nhìn nàng.

*Dự đính: đặt trước a ^ ^

*Thái dương: mặt trời.

*Cái này nguyên văn là “tha an vị tại hoàng đế khêu mà có nhiều đạn tính đích đại thối” có nghĩa “nàng an vị trên cặp đùi rắn chắc giàu tính co giãn của Hoàng đế” =. = Ib

*Công khóa: bài học.

*Hiền, lương, thực, đức: những chuẩn mực của con gái thời phong kiến.

*Trì quốc thao lược: như thế nào trị quốc.

*Long sàng: giường của Hoàng đế.

*Bá tán long chủng: phát tán giống rồng (ý gì ai nấy đều hiểu =. = II)

*Huân hương: trầm hương.

*Thôi tình tề: dạng gần như xuân dược, nhẹ hơn.

*Tiểu lại trùng: con sâu lười ^ ^

*Hảo tử nhi: đứa con ngoan.

*Tiểu gia khóa: mắng yêu a:')

*Nịch ái: sủng ái, sủng nịch, nói chung là yêu thương nga

4. Chương 4

Lục Phỉ mặc dù thích nằm trong lòng Hoàng đế, nhưng nàng cũng rất hiểu chuyện. Đương Hoàng đế phê duyệt tấu chương xử lý chính vụ, nàng sẽ ngoan ngoãn ngồi một bên xem sách, đôi thì yên lặng ăn điểm tâm trên bàn, một mỗi thì cẩn thận bò lên trên ghế, gối đầu lên chân Hoàng đế an tĩnh ngủ, buồn chán không chịu nổi hoặc muốn đi ngoài thì tự mình đi. Tóm lại, nàng rất an tĩnh rất nhu thuận rất tự giác, tuyệt đối không quấy rầy Hoàng đế làm việc.

Hoàng đế không chán ghét Lục Phỉ ở bên người, tương phản tại một mỗi khi làm việc nhìn thấy hài tử khả ái này cũng là một biện pháp thư giãn. Dần dà, các đại thần cũng chậm chậm phát hiện chỗ tốt khi có Lục Phỉ, tỷ như khi Hoàng đế tức giận thì một thanh âm nhuần nhu kêu gọi là một loại trấn định tề* cực kỳ hiệu quả, làm cho bầu không khí nhất thời hòa hoãn đi.

Khi Lục Phỉ tám tuổi, Đại hoàng tử, đồng thời cũng là đương kim Thái tử Lục Hữu đồng chí cuối cùng mãn mười ba, gia nhập vào đội ngũ Thượng triều. Căn phòng bên cạnh Ngự thư phòng mở rộng chào đón hân, thành căn cứ địa cho hân tham dự xử lý chính vụ.

Thế là Lục Phỉ lại có thêm một nơi để đi: tìm Thái tử ca ca của nàng chơi đùa.

Trong các huynh đệ tỷ muội, Thái tử là người Lục Phỉ thân nhất. Khi Lục Phỉ ở Dưỡng Thiên cung, cổng lớn không ra cổng trong không quá, có đi ra ngoài cũng là ở bên người Hoàng đế, người bình thường không

thể thân cận, chỉ có thường xuyên được Hoàng đế triệu kiến Thái tử mới thỉnh thoảng gặp mặt, từ từ quen thuộc lẫn nhau.

Thái tử dù còn trẻ tuổi nhưng cùng Hoàng đế cực kỳ tương tự, Lục Phỉ yêu ai yêu cả đường đi, thế là ấn tượng đầu đối với Thái tử ca ca tốt đẹp vô cùng. Hơn nữa Thái tử đối muội muội này rất là che chở, không ít mang theo đồ ăn ngon hoặc đồ chơi mới đến cho nàng, càng khiến Lục Phỉ yêu thích Thái tử ca ca.

Đương nhiên, cho dù tái yêu thích cỡ nào, địa vị của Thái tử trong lòng Lục Phỉ vẫn kém hơn so với phụ hoàng.

Đại khái, mỗi lần Hoàng đế mệt mỏi muốn nghỉ ngơi thì đều bị Lục Phỉ nhảy cảm nhận ra, sau đó nàng sẽ lao đến ôm chặt Hoàng đế, nhượng cả Hoàng đế lẫn nàng đều cao hứng. Bất quá ngày hôm nay có chút khác thường, Hoàng đế ngừng tay nghỉ thật lâu đều không thấy Lục Phỉ có động tĩnh gì, quay đầu nhìn mới phát hiện, Lục Phỉ không biết đang chăm chú xem sách gì, hai má hồng phác phác, tựa hồ có chút ngượng ngùng lại có chút kinh ngạc.

Hoàng đế hiểu kỳ, nhẹ nhàng vòng ra phía sau Lục Phỉ, vừa cúi đầu nhìn liền giật mình kinh ngạc, Lục Phỉ đang xem cư nhiên là Xuân cung đồ*. (=.=Ib)

“Phỉ nhi?”

Thanh âm của Hoàng đế đột nhiên xuất hiện bên tai dọa Lục Phỉ một trận. Thấy Lục Phỉ giấu giếm giấu giếm, Hoàng đế cảm thấy buồn cười, hắn không phải để ý Lục Phỉ xem loại sách này mà là không ngờ Lục Phỉ sẽ xem.

Hoàng đế ôm Lục Phỉ, vẻ mặt ôn hòa hỏi: “Phỉ nhi tìm thấy quyển sách này ở đâu?”

Lục Phỉ dù sao không hiểu việc đời, nàng xem quyển họa không nghĩ nhiều, nghe Hoàng đế hỏi thì mặt hồng hồng nhưng không né tránh mà thản nhiên đáp: “Là từ căn phòng nhỏ tìm được.”

Căn phòng nhỏ mà Lục Phỉ nói là nơi cất giữ sách của Đường Thiên cung, sách trong đó là Lịch đại Đế vương cần xem, phải xem hoặc đã xem, toàn là trân quý tàng thư. Lúc trước Lục Phỉ đều từ nơi đó tìm sách xem. Hoàng đế suy nghĩ một chút vẫn không nhớ lúc nào thì có một quyển sách như vậy. Bất quá hắn không biết cũng không kỳ quái, Tàng thư các có rất nhiều sách, không phải cái nào hắn cũng xem qua.

Hoàng đế còn đang suy nghĩ thì nghe Lục Phỉ thì thào nói: “Phụ hoàng...những người trong đó cùng Phỉ nhi không giống...”

Hoàng đế biết Lục Phỉ nói là chỗ nào không giống, Lục Phỉ trời sinh thư hùng nhất thể*, tự nhiên cùng nam nữ bình thường không giống. Hoàng đế vén những sợi tóc rơi hai bên má Lục Phỉ, nói: “Đúng vậy, Phỉ nhi cùng bọn họ không giống.”

Tuy nói Lục Phỉ đã sớm biết bản thân cùng người khác không giống, chỉ là trước đây một là tuổi nhỏ ngây thơ không biết, hai là chưa từng trực quan so sánh như vậy, ba là bên cạnh cũng không có người nói đến nên nàng cũng không đem việc này để ở trong lòng, nhưng hôm nay đột nhiên chứng kiến, trong lòng nàng không khỏi có chút khác thường, một chút khác thường này làm nàng nói không nên lời.

Lục Phỉ tựa đầu vào trong ngực Hoàng đế, cúi đầu hỏi: “Phụ hoàng...Phỉ nhi có kỳ quái hay không?”

Hoàng đế cười cười, nói: “Không hề.”

Nghe câu trả lời của phụ hoàng, Lục Phỉ không nói thêm cái gì, chỉ là một chút hoảng muộn* trong lòng vẫn không thể xóa tan.

Hoàng đế không có đặt quá nhiều lực chú ý ở sự yên lặng của nàng. Trong mắt hắn, sự khác biệt nho nhỏ này của Lục Phỉ chẳng là gì cả. Một mặt, với hắn thân thể của Lục Phỉ như vậy không có gì không tốt—Hắn còn cảm thấy tiểu thanh nha cùng tiểu hoa nhi của Lục Phỉ rất đáng yêu. Mặt khác, hắn nghĩ Lục Phỉ còn nhỏ, hắn là sẽ không hiểu mà để ý việc này.

Hoàng đế thì không quan trọng nhưng với Lục Phỉ thì không, vì chuyện này mà nàng buồn bã không vui mấy ngày liền. Nàng đã tám chín tuổi, là độ tuổi dần dần biết để ý đến ánh mắt của người khác. Lục Phỉ cảm thấy bất an vì sự khác biệt mà nàng phải che giấu, nàng cảm thấy bản thân tựa hồ...rất kỳ quái...

Nhưng phụ hoàng lại nói nàng không kỳ quái.

Lục Phỉ có chút mờ mịt, nàng tìm đến Thái tử ca ca, người nàng yêu thích thứ hai để hỏi: “Thái tử ca ca, có thể có người vừa là nam hài vừa là nữ hài không?”

Thái tử ngạc nhiên hỏi lại nàng: “Phỉ nhi tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Lục Phỉ nhăn nhó bần khoản, nàng nhớ kỹ Hoàng đế dặn dò không thể để cho bất kỳ ai biết được dị trạng của thân thể nàng, nhưng nàng lại không biết làm sao giải thích vấn đề của Thái tử.

Thái tử nhìn Lục Phỉ ấp úng nói không ra lời, trong lòng suy đoán phải chăng Lục Phỉ là coi một vài sách không nên xem hay không. Thái tử đã mười ba tuổi, sớm có thông phòng nha hoàn* dạy hắn những chuyện nam nữ. Những nha hoàn này được đặc biệt giáo dục về cả nam lẫn nữ trong lúc đó nên Thái tử dưới sự chỉ bảo của các nàng tự nhiên là thập phần rõ ràng. Thái tử cho rằng tiểu muội muội này của hắn sợ là đang yêu—tuy rằng còn khá nhỏ, bất quá những hài tử trong cung luôn trưởng thành sớm—Thái tử liền cười nói: “Phỉ nhi xem phải thứ gì không nên xem a?”

Lục Phỉ trong lòng thất thất bát bát* suy nghĩ, ngoài miệng nói: “Mấy ngày trước có thấy một...họa đồ*...trong đó mọi người rất kỳ quái...”

Lục Phỉ vừa nói vừa đỏ mặt, lời nói cũng vấp vấp không liền mạch.

Thái tử nghĩ nàng đang xấu hổ—quả không ngoài hắn dự liệu nha. Nghe nàng nói đến chữ “đồ” hắn liền hiểu được thất chữ bát phân*, thêm vấn đề lúc trước Lục Phỉ hỏi hắn, Thái tử kết luận nàng không chỉ xem Xuân cung đồ, hơn nữa còn là “đặt biệt” xuân cung đồ. Cung đình *** loạn, trong hoàng cung muốn cái gì có cái gì, một quyển xuân cung đồ đặc biệt cũng không có gì lạ lùng.

Thái tử liền nói: “Một người vừa là nam vừa là nữ cũng không phải không có, nghe nói có người đã có thư nhụy* của nữ tử lại có dương vật của nam tử.”

“Kia, người như vậy có đúng hay không rất kỳ quái?”

“Kỳ quái? Đúng là rất kỳ quái!” Thái tử vừa cười vừa nói “Bất nam bất nữ, lại cùng thái giám vừa vắn kết thành một đôi, một thiếu một thừa. Ha ha.”

*Trần định tề: thuốc an thần nha ^ ^

*Xuân cung đồ: ách, tranh ba chấm đó >”< *thư=“” hùg=“” nhất=“” thể:=“” thư=“” là=“” nữ,=“” hùg=“” là=“” nam,=“” nghĩa=“” là=“” vừa=“” nam=“” vừa=“” nữ.=“” *hoảng=“” muộn:=“” buồn=“” bả,=“” khó=“” chịu=“” trong=“” lòng=“” a:)=“” *thông=“” phòng=“” nha=“” hoàn:=“” là=“” thị=“” nữ=“” phục=“” vụ=“” đêm=“” đầu=“” tiên=“” cho=“” các=“” công=“” tử=“” thời=“” phong=“” kiến:d=“” *thất=“” thất=“” bát=“” bát:=“” loạn=“” hết=“” cả=“” lên=“” a=“”>”< *thất=“” chữ=“” bát=“” phân:=“” hiểu=“” được=“” bảy=“” tám=“” phần.=“” *thư=“” nhụy:=“” e=“” hèm,=“” ân,=“” là=“” tam=“” giác=“” bí=“” ỉn=“” a=“”>”

5. Chương 5

“Đúng là rất kỳ quái!”

Lời nói của Thái tử như quanh quẩn bên tai Lục Phỉ, nàng cuối cùng hiểu được thân thể của nàng trong mắt người khác là hình dạng gì.

Cùng thái giám giống nhau...

Lục Phi không chán ghét thái giám, thế nhưng nàng biết những người khác đánh giá thái giám thế nào.

Bất nam bất nữ, bất âm bất dương, quái vật...

Lục Phi rất đau khổ, nàng không ngờ bản thân lại kỳ quái như thế, có lẽ vì vậy nên phụ hoàng mới dặn nàng không được để cho người khác nhìn thấy thân thể mình...

Lục Phi trong lòng buồn bã hoảng loạn, không biết phải làm sao bây giờ mới tốt. Buổi tối cùng phụ hoàng tắm, nàng nhìn không được len lén quan sát dương vật nơi khó gian của phụ hoàng. (><) nơi=" đó=" là=" bình=" thường=" nam=" tính=" dương=" vật=" giống=" như=" trên=" bức=" họa,=" mặc=" dù=" thù=" nhuyển=" nhưng=" so=" với=" lục=" phi=" vẫn=" là=" vừa=" lớn=" vừa=" thô,=" cũng=" không=" có=" cánh=" hoa=" kỳ=" quái...quả=" nhiên=" cùng=" bản=" thân=" không=" giống.= lục=" phi=" âm=" thầm=" suy=" nghĩ.= "phi=" nhi=" đang=" nhìn=" lên=" cái=" gì?"=" hoàng=" đế=" đương=" nhiên=" cảm=" giác=" được=" tầm=" mắt=" của=" lục=" phi=" ở=" trên=" người=" mình=" miêu=" lai=" miêu=" khú*.= hân=" vừa=" hỏi=" như=" thế,=" đôi=" má=" của=" lục=" phi=" lập=" tức=" hồng=" thâu.= lục=" phi=" ghé=" vào=" cạnh=" dục=" trì*,=" xuyết=" xuyết*= không=" nói.= hoàng=" đế=" cảm=" thấy=" buồn=" cười,=" tuy=" hân=" ban=" cho=" lục=" phi=" danh=" phận=" hoàng=" nữ=" nhưng=" trong=" mắt=" hân,=" danh=" phận=" hoàng=" nữ=" chỉ=" dùng=" để=" bảo=" hộ=" nàng=" không=" bị=" thương=" tổn,=" tương=" phản=" hân=" luôn=" xem=" lục=" phi=" là=" nhi=" tử*,=" nếu=" không=" hân=" sẽ=" không=" cùng=" tắm=" cùng=" ăn=" với=" nàng,=" lại=" càng=" không=" cho=" lục=" phi=" học=" những=" đạo=" lý=" lớn=" mà=" chỉ=" có=" hoàng=" tử=" mới=" học.= nếu=" đã=" là=" nhi=" tử=" thì=" quan=" sát=" thân=" thể=" lẫn=" nhau=" cũng=" không=" có=" gì=" phải=" e=" lệ=" ngưỡng=" ngừng.= hoàng=" đế=" xoay=" người=" lục=" phi=" lại,=" nhượng=" nàng=" đối=" diện=" hân,=" cười=" hỏi:= "sao=" lại=" đột=" nhiên=" xấu=" hổ?"=" phi=" nhi=" có=" tâm=" sự=" gì=" không=" nói=" cho=" phụ=" hoàng=" a?"=" lục=" phi=" cuối=" đầu,=" lại=" không=" dám=" nhìn=" hạ=" thân=" nam=" nhân,=" ánh=" mắt=" phiêu=" hốt*= bốn=" phía,=" hồng=" hồng=" hai=" má,=" một=" lát=" mới=" nhẹ=" giọng=" nói:= "phụ=" hoàng,=" thân=" thể=" của=" phụ=" hoàng=" cùng=" phi=" nhi=" không=" giống..."=" hoàng=" đế=" không=" nghĩ=" tới=" là=" "việc=" nhỏ=" này,=" bật=" cười=" nói:= "tất=" nhiên=" là=" không=" giống."=" tâm=" tình=" của=" lục=" phi=" nhất=" thời=" ảm=" đạm=" vài=" phần,=" nằm=" trong=" lòng=" hoàng=" đế=" một=" lúc=" mới=" nhỏ=" giọng=" hỏi:= "kia,=" kia=" phi=" nhi=" rất=" kỳ=" quái=" phải=" không?"=" "tại=" sao=" ni?"=" hoàng=" đế=" không=" đồng=" ý,=" "không=" phải=" đã=" nói=" phi=" nhi=" tuyệt=" không=" kỳ=" quái=" sao?"=" "thế=" nhưng..thế=" nhưng,=" thái=" tử=" ca=" ca=" nói...bất=" nam=" bất=" nữ=" như=" vậy,=" rất=" kỳ=" quái..."=" thái=" tử?"=" hoàng=" đế=" khẽ=" nhần=" mày,=" hân=" không=" cho=" rằng=" lấy=" khoan=" hậu*= lập=" danh=" thái=" tử=" sẽ=" nói=" những=" lời=" nói=" tổn=" thương=" lục=" phi=" như=" vậy,=" chắc=" hân=" là=" do=" không=" biết=" rõ=" sự=" tình=" mới=" nói=" ra.= "tại=" sao=" lại=" kỳ=" quái?"=" hoàng=" đế=" hỏi=" lại,=" "phi=" nhi=" cảm=" thấy=" bản=" thân=" kỳ=" quái=" chỗ=" nào?"=" "ta..."=" lục=" phi=" rất=" muốn=" nói=" nơi=" đó=" của=" bản=" thân=" kỳ=" quái,=" so=" với=" người=" khác=" lại=" dư=" thừa=" một=" thứ=" lục=" phi=" không=" nói=" hoàng=" đế=" cũng=" hiểu=" rõ,=" hân=" bẽ=" lục=" phi=" lên=" nhượng=" nàng=" ngồi=" trên=" trì=" duyên*= da=" thịt=" đột=" nhiên=" bại=" lộ=" trong=" không=" khí,=" lục=" phi=" lúng=" túng=" co=" lại=" chân=" tay=" muốn=" che=" đi=" chỗ=" tư=" mật,=" đáng=" tiếc=" đều=" bị=" hoàng=" đế=" cầm=" cản.= hoàng=" đế=" nhẹ=" nhàng=" bung=" đôi=" chân=" của=" lục=" phi=" sang=" hai=" bên,=" nhượng=" nơi=" riêng=" tư=" phơi=" bày=" ra=" trước=" mắt.= lục=" phi=" quẫn=" bách*= cực=" kỳ,=" vô=" thô*= ngồi=" im=" đến=" tay=" chân=" cũng=" không=" biết=" đặt=" đâu=" mới=" tốt.= hoàng=" đế=" cười=" cười=" cần=" thận=" đưa=" tay=" tách=" ra=" hai=" cánh=" hoa=" phấn=" hồng,=" câu*= ra=" tiểu=" thanh=" nha=" hướng=" lục=" phi=" nói:= "phi=" nhi=" nhìn=" xem,="

rất=" khả=" ái=" cũng=" không=" hề=" kỳ=" quặc=" phải=" không?"=" lục=" phí=" làm=" sao=" dám=" nhìn=" địa=" phương=" bi=" ăn=" bị=" chạm=" đến—cho=" dù=" là=" phụ=" hoàng=" mà=" nằng=" yêu=" thương=" thân=" cận=" nhất—cũng=" nhượng=" nằng=" xấu=" hổ=" "phỉ=" nhi=" rất=" đẹp,"=" hoàng=" đế=" bé=" lục=" phí=" vào=" bể=" nước,"=" vuốt=" ve=" thân=" thể=" nhu=" nhuyển*=" của=" lục=" phí=" nhẹ=" giọng=" nói=" "ít=" nhất...=" trong=" mắt=" phụ=" hoàng=" phí=" nhi=" là=" đẹp=" nhất."=" lời=" nói=" của=" hoàng=" đế=" đối=" với=" lục=" phí=" có=" một=" loại=" ma=" lục=" không=" thể=" tưởng=" tượng,"=" chỉ=" cần=" một=" câu=" nói=" của=" hắc=" liên=" hòa=" tan=" tất=" cả=" bắt=" an=" thấp=" thỏm=" bấy=" lâu=" bắt=" luận=" người=" khác=" nhìn=" như=" thế=" nào,"=" phụ=" hoàng=" không=" ghét=" là=" được=" rồi...=" lục=" phí=" vòng=" tay=" ôm=" hoàng=" đế,"=" trong=" lòng=" ngực=" bé=" nhỏ=" của=" nằng=" tựa=" hồ=" đã=" xác=" định=" một=" mảnh=" không=" trung=" của=" ải=" thứ=" nhất=" trong=" cuộc=" đời=" của=" lục=" phí=" bởi=" sự=" tín=" nhiệm=" vô=" hạn=" nằng=" dành=" cho=" hoàng=" đế=" mà=" hữu=" kinh=" vô=" hiểm=" trôi=" qua,"=" nằng=" lại=" là=" tiểu=" công=" chúa=" đáng=" yêu,"=" chỉ=" đáng=" thương=" miệng=" ác=" tâm=" không=" ác=" thái=" tử=" điện=" hạ=" bị=" hoàng=" đế=" nghiêm=" khắc=" giáo=" huấn=" trong=" một=" khoảng=" thời=" gian=" rất=" dài=" thẳng=" đến=" thật=" lâu=" về=" sau,"=" khi=" thái=" tử=" đã=" trở=" thành=" hoàng=" đế=" mới=" hiểu=" được=" nguyên=" nhân,"=" mỗi=" khi=" nhớ=" lại=" cũng=" không=" miễn=" ngựa=" mặt=" lên=" trời=" thờ=" dài=" nguyên=" lai=" bản=" thân=" thời=" niên=" thiếu=" ngây=" thơ=" đến=" không=" chịu=" nổi=" như=" vậy=" ==" lục=" phí=" càng=" ngày=" càng=" lớn,"=" dù=" nằng=" thản=" nhiên=" chấp=" nhận=" sinh=" lý=" dị=" thường,"=" nhưng=" dị=" thường=" sinh=" lý=" vẫn=" đem=" đến=" cho=" nằng=" không=" ít=" phiền=" toái=" nói=" nữ=" tử=" tượng=" trưng=" cho=" nữ=" tính=" của=" nằng=" không=" hề=" xuất=" hiện=" dấu=" hiệu=" phát=" dục,"=" sơ=" quỳ*=" mà=" ma=" ma=" nói=" cũng=" giống=" như=" một=" hòn=" đá=" nhỏ=" nơi=" chân=" trời—nửa=" điểm=" thân=" ảnh=" đều=" không=" có=" mà=" nói=" nam=" tử=" tiểu=" thanh=" nha=" nho=" nhỏ=" của=" nằng=" lại=" như=" một=" tiểu=" hài=" tử=" dinh=" dưỡng=" thiếu=" thốn,"=" luôn=" mãi=" không=" lớn,"=" mặc=" dù=" hoàng=" đế=" nói=" như=" vậy=" khả=" ái=" nhưng=" lục=" phí=" đã=" dần=" dần=" hiểu=" biết=" được=" điều=" đó=" không=" phải=" là=" "vinh=" hạnh=" của=" một=" nam=" nhân."=" hơn=" nữa=" da=" thịt=" nằng=" lại=" giống=" như=" nữ=" tử=" tinh=" tể=" mềm=" mại,"=" trắng=" nõn=" thủy=" nộn,"=" ngay=" cả=" lông=" tơ=" cũng=" không=" có,này...miễn=" cưỡng=" coi=" như=" là=" chuyện=" tốt=" đi,"=" chỉ=" là=" nếu=" dùng=" nam=" tử=" tiêu=" chuẩn=" đến=" bình=" luận=" thì...=" lục=" phí=" vì=" việc=" này=" mà=" phiền=" lòng,"=" hơn=" nữa=" vì=" xem=" bản=" xuân=" cung=" đồ=" kia=" nên=" mỗi=" lần=" nhìn=" thấy=" phụ=" hoàng=" lỏa=" thể,"=" nằng=" luôn=" không=" được=" tự=" nhiên.năm=" nằng=" mười=" một=" tuổi,"=" hoàng=" đế=" điều=" đến=" các=" ma=" ma=" dạy=" cho=" nằng=" những=" chuyện=" nam=" nữ,"=" từ=" đó,"=" trong=" đầu=" nằng=" thỉnh=" thoảng=" xuất=" hiện=" một=" vài=" hình=" ảnh=" phi=" sắc*,=" nằm=" ở=" trong=" lòng=" phụ=" hoàng=" cũng=" hay=" mơ=" thấy=" mộng=" xuân,"=" mà=" đối=" tượng...=" hoàng=" đế=" thức=" dậy=" lúc=" sáng=" sớm=" kinh=" ngạc=" phát=" hiện=" lục=" phí=" cư=" nhiên=" đã=" tỉnh,"=" chỉ=" là=" ánh=" mắt=" đại=" ra,"=" ngơ=" ngẩn=" nhìn=" giường=" trống,"=" hai=" má=" còn=" nổi=" lên=" một=" mảng=" phần=" hồng.==" hoàng=" đế=" xoa=" bóp=" cái=" mũi=" nhỏ=" của=" lục=" phí=" cười=" hỏi:=" "phỉ=" nhi=" của=" trẫm=" nhìn=" cái=" gì=" mà=" chăm=" chú=" như=" thế?"=" lục=" phí=" đột=" nhiên=" hoàn=" hồn,"=" phát=" hiện=" gương=" mặt=" anh=" tuấn=" nhượng=" bản=" thân=" trở=" nên=" kỳ=" lạ=" trong=" mộng=" đang=" cách=" chính=" mình=" không=" đến=" một=" năm=" tay,"=" nhớ=" đến=" mộng=" cảnh,"=" sắc=" mặt=" của=" lục=" phí=" càng=" đỏ=" lên.==" "phụ=" hoàng...=" lục=" phí=" nghiêng=" người,"=" không=" dám=" đối=" mặt=" hoàng=" đế,"=" nằng=" sợ=" hoàng=" đế=" nhìn=" ra=" tâm=" tư=" tràn=" ngập=" màu=" hồng=" của=" mình.==" hoàng=" đế=" không=" nghĩ=" nhiều=" lắm,"=" cười=" cười=" xóc=" lên=" chần=" như=" mọi=" khi=" nhượng=" lục=" phí=" xuống=" giường,"="

chỉ=" là=" không=" ngờ=" vừa=" nhắc=" chặn=" lại=" nhìn=" thấy=" màu=" sắc=" khó=" tử*=" giữa=" hai=" chân=" lục=" phỉ=" có=" chút=" kỳ=" lạ=" hoàng=" đế=" sững=" sốt,=" mở=" ra=" khổ=" tử=" của=" lục=" phỉ,=" quả=" nhiên=" thấy=" được=" một=" ít=" tinh=" dịch=" loãng=" còn=" chưa=" kịp=" khô,=" nguyên=" lai=" là=" di=" tinh=" do=" một=" tràng=" xuân=" mộng=" mang=" đến,=" lục=" phỉ=" nhất=" thời=" xấu=" hổ=" đến=" muốn=" chui=" xuống=" đất,=" không=" lời=" kéo=" được=" mền=" đành=" dùng=" gói=" đầu=" che=" giấu=" bản=" thân,=" giống=" như=" một=" con=" đà=" điều=" chui=" đầu=" rứt=" cổ=" trốn=" tránh=" mọi=" sự,=" hoàng=" đế=" cười=" to=" cất=" gói=" đầu=" đi,=" hôn=" gương=" mặt=" hồng=" hồng=" của=" lục=" phỉ,=" lớn=" tiếng=" nói=" "phỉ=" nhi=" cũng=" đã=" đến=" tuổi=" trưởng=" thành=" rồi=" a!=" tuy=" nói=" là=" trưởng=" thành=" nhưng=" hoàng=" đế=" vẫn=" không=" có=" gì=" kiêng=" dè,=" trong=" lòng=" của=" hân=" cang=" nhận=" định=" lục=" phỉ=" là=" một=" "nhi=" tử":=" ngũ=" quan=" mặc=" dù=" có=" chút=" nữ=" tính,=" nhưng=" là=" lục=" phỉ=" vẫn=" chưa=" hoàn=" toàn=" trưởng=" thành,=" xinh=" đẹp=" luôn=" rất=" khó=" phân=" biệt=" nam=" nữ=" nhìn=" đến=" bộ=" ngực=" của=" lục=" phỉ,=" nhũ=" tiêm=" đúng=" là=" có=" hơi=" nổi=" lên=" một=" chút=" so=" với=" bình=" thường=" nam=" hài=" nhưng=" lại=" hoàn=" toàn=" bằng=" phẳng,=" không=" có=" "tiểu=" bành=" bao"=" như=" bình=" thường=" nữ=" hài=" ở=" tuổi=" này=" nên=" có=" còn=" có=" tinh=" dịch,=" tuy=" rằng=" hơi=" loãng=" nhưng=" vẫn=" là=" có,=" ngược=" lại=" đặc=" trưng=" của=" nữ=" tử=" vẫn=" không=" thấy=" xuất=" hiện,="

==" *miếu=" lai=" miếu=" khứ=" tới=" lui=" nhiều=" lần,=" ý=" là=" em=" ấy=" nhìn=" qua=" rồi=" nhì=" lại=" thân=" thể=" anh=" làm=" anh...=" *dục=" trì=" hồ=" tắm,=" bể=" tắm,=" *xuyết=" xuyết=" thút=" thít,=" nức=" nở,=" *nhi=" tử=" người=" trung=" quốc=" dùng=" nhi=" tử=" gọi=" con=" trai,=" nữ=" nhi=" hay=" nhi=" nữ=" gọi=" con=" gái,=" *phiêu=" hốt=" bay=" chung=" quanh,=" bắt=" định,=" *khoan=" hậu=" khoan=" dung,=" độ=" lượng,=" hiền=" hậu,=" *trì=" duyên=" bờ=" hồ=" tắm,=" *quần=" bách=" ngược=" ngừng,=" khó=" khăn,=" *vô=" thố=" không=" biết=" xử=" trí=" đối=" xử,=" ứng=" xử,=" xử=" sự,...=" *câu=" lời=" ra=" ngoài=" > < *nhu=" nhuyễn=" mềm=" mại,=" *sơ=" quý=" > // < là=" "nguyệt"=" đó=" a...=" *phi=" sắc=" phi=" là=" màn=" trưởng,=" sắc=" ta=" nghĩ=" là=" những=" chuyện=" diễn=" ra=" sau=" tắm=" rèm?!=" *khó=" tử=" >

6. Chương 6

Năm Lục Phỉ mười hai tuổi, sơ quỳ của nàng cuối cùng xuất hiện, mặc dù chỉ có chút ít và kéo dài một hai ngày nhưng vẫn làm Lục Phỉ đau đớn vô cùng. Thái y nói do âm dương không đều, có thể uống thuốc để điều hòa, chẳng qua tình trạng thân thể của Lục Phỉ hơi đặc biệt, nếu uống thuốc chỉ sợ đặc trưng nam tính của nàng cũng bị áp chế, ngày sau sẽ càng ngày càng giống một cô gái.

Hoàng đế không phản đối, nhìn Lục Phỉ đau đớn hân lại nghĩ làm nữ hài cũng không sao, sau này nhiều kiêng dè chút là được. Ngược lại Lục Phỉ không muốn, tại trong lòng nàng đã cho rằng mình là hài tử của phụ hoàng, bởi vì hài tử mới có thể càng thân thiết với phụ hoàng nha.

Lục Phỉ không muốn uống thuốc, Hoàng đế không còn cách nào khác đành sai đốt một cái noãn lô* nhỏ, mỗi khi quỳ thủy* đến đặt ở trên bụng nhiều ít có thể giảm nhẹ cơn đau. Thế nhưng đối với Lục Phỉ, những ngày quỳ thủy đến cũng không phải rất khổ mà ngược lại còn có chút vui vẻ, vì buổi tối nàng có thể cuộn mình trong vòng tay mạnh mẽ của phụ hoàng, nhượng bàn tay to ấm áp của phụ hoàng áp lên tiểu phúc, nhiệt độ của lòng bàn tay xuyên qua quần áo đơn bạc truyền tới thân thể làm cả người ấm lên, tự nhiên cũng hết đau nhức.

Dưới ánh trăng nhu hòa, Hoàng đế nhìn Lục Phỉ cuộn tròn trong ngực mình cọ xát, thỉnh thoảng từ khoe miệng phát ra vài tiếng rên vui sướng thỏa mãn, giống hệt một miêu nhi* ăn no nê. Hoàng đế nhẹ nhàng

hôn lên trán Lục Phỉ, nhỏ giọng nói: “Phỉ nhi đúng là một tiểu lân miêu*.”

Lục Phỉ trong cơn buồn ngủ mông lung nghe thấy lời này bất mãn bĩu môi, khẽ mở mắt liền thấy được khuôn mặt anh tuấn ngày đêm mong nhớ gần trong gang tấc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Phỉ đỏ bừng, nép sát vào lòng Hoàng đế cẩn thận hôn lên cằm hắn, xấu hổ nói: “Phỉ nhi là lân miêu nhi của phụ hoàng...”

Lời nói của Lục Phỉ là chính xác bách phân chi nhất bách nhị thập* bởi tất cả của nàng là do Hoàng đế dạy, những ký ức hạnh phúc của nàng luôn có vòng tay của Hoàng đế, không có Hoàng đế dung túng nàng tìm đâu đến hạnh phúc.

“Phụ hoàng—”

Miêu mẽ nhai lại chui vào lòng Hoàng đế làm nũng, tiểu não túi* cọ tới cọ lui trước ngực Hoàng đế, tiểu móng vuốt cũng bấu chặt y phục của Hoàng đế không tha. Hoàng đế cảm thấy thú vị, vuốt ve mái tóc xõa tung sau cổ của Lục Phỉ, quả nhiên cùng vuốt ve miêu mẽ hết như nhau.

Hoàng đế cười nói: “Tiểu miêu mẽ của trẫm lại muốn làm chuyện xấu gì a?”

Miêu mẽ cọ cọ cọ ôm cổ Hoàng đế: “Phụ hoàng, ngày hôm qua người không cùng Phỉ nhi ngủ, Phỉ nhi nhớ người...”

Hoàng đế hôn lên má Lục Phỉ, trêu đùa cười nói: “Phỉ nhi quần quýt phụ hoàng như vậy sau này làm sao thành gia*?”

Đôi mắt miêu mẽ chuyển a chuyển, nằm trong lòng Hoàng đế nhẹ nhàng nói: “Phỉ nhi sau này gả cho phụ hoàng.”

Hoàng đế cười to, hôn lên trán Lục Phỉ và nói: “Tiểu miêu mẽ của trẫm nguyên lai là một sỏ miêu*!”

“Nhân gia* không phải là sỏ miêu...”

Miêu mẽ chu cái miệng nhỏ nhắn mềm mại phản đối, nàng không ngốc nha. Mặc dù phu tử* có nói hài tử không thể gả cho phụ thân thể nhưng nàng thích phụ hoàng, nàng muốn mãi được phụ hoàng ôm ấp, nàng không muốn gả cho ai khác cũng không muốn ai khác ôm nàng...

“Phụ hoàng, Phỉ nhi thích người, Phỉ nhi muốn gả cho người...”

Miêu mẽ cắn cắn lỗ tai Hoàng đế, Hoàng đế cười nói: “Phỉ nhi ngốc, Phỉ nhi là nam hài làm sao gả cho phụ hoàng?”

Miêu mẽ nháy nháy mắt, đột nhiên nói: “Phụ hoàng cũng có nam phi a!”

Hoàng đế sững sốt không nghĩ đến tiểu miêu mẽ nhà mình đã hiểu chuyện. Trong Hậu cung đúng là có một hai nam tử, nhưng nói vai vế đến tần cũng không bằng, không thể sinh dục hậu đại nên nếu một ngày thất sủng sẽ vĩnh viễn không còn nơi dung thân.

Miêu mẽ hôn lên cổ Hoàng đế, nhiệt độ của nam nhân xuyên qua môi nàng truyền khắp toàn thân, khiến toàn thân nàng ảm áp dễ chịu, miêu mẽ lười biếng muốn ngủ một giấc dài thiệt dài.

“Sau này Phỉ nhi muốn làm phi tử của phụ hoàng...”

Miêu nhi tinh tế nỉ non khiến Hoàng đế cười, hưởng thụ cảm xúc nhu nhuyến do đôi môi mềm của Lục Phỉ mang lại. Tuy rằng hắn coi lời nói của Lục Phỉ như vui đùa nhưng lại có một niềm vui sướng tràn lan trong nội tâm hắn.

“Sỏ miêu nhi.” Hoàng đế ôm lấy thân thể mềm mại của hài tử, tâm trạng vui vẻ nói: “Sao phụ hoàng vừa ôm liền tựa như không có xương cốt na?”

Lục Phỉ mị mắt* lười biếng trả lời: “Không biết a...Phỉ nhi thích phụ hoàng ôm, vừa ôm liền mất hết sức lực, ảm áp nữa, thật thoải mái...” Lục Phỉ ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp khép hờ che kín sương mù rất giống một con mèo Ba tư đang chờ chủ nhân sủng ái vuốt ve.

Hoàng đế bị đôi mắt ngập nước của hài tử nhìn sững sốt, trong thân thể dường như có chút dị dạng. Nhảy cảm phát hiện bản thân không đúng, Hoàng đế nhanh chóng bình ổn cảm xúc, hắn xoa xoa những sợi tóc

mất trật tự của Lục Phỉ, dạm cười đem Lục Phỉ ôm vào lòng mình, nhẹ giọng nói: “Phỉ nhi là tiểu miêu nhi của phụ hoàng.”

Lục Phỉ không phát hiện sự khác thường của Hoàng đế, một lần nữa tiến sát vào lòng hân hưởng thụ ấm áp, ý thức dần dần mơ hồ tiến nhập mộng cảnh, trong mộng có một tuấn vĩ nam tử gọi nàng là tiểu miêu mẽ đang ôm nàng...

Lục Phỉ chậm chậm trưởng thành, ngũ quan dần dần thay đổi, cái mũi kiêu kiêu biến thành tú đỉnh, đôi môi hồng nhuận không biết tại sao cũng trở nên bạc*, gương mặt tròn trĩnh biến thành trái xoan. Duy nhất không thay đổi là hàng mi dài tinh tế cùng đôi mắt to trong suốt sáng bóng, tựa như một con miêu vừa kiêu ngạo vừa muốn người khác sủng ái, thật chọc người yêu thích.

Sự biến đổi này cả Hoàng đế lẫn Thái tử đều thấy rõ ràng. Thái tử do không biết nội tình còn trêu chọc Lục Phỉ là nữ hài sao lại càng lớn càng giống nam hài. Hoàng đế thì khác, khi cùng Lục Phỉ tắm hân quan sát thấy tiểu thanh nha của nàng cũng khỏe mạnh lớn dần, tuy so với hân thì chênh lệch rất lớn nhưng cùng với các nam hài cùng tuổi không có nhiều lắm sai biệt. (=.=Ib)

Nhưng Lục Phỉ không phải chỉ có biến hóa về nam tính, thất lưng của nàng mảnh mai như nữ hài, bộ ngực cũng không hoàn toàn bằng phẳng, hơi hơi nhô ra một chút, không dễ thấy nhưng vẫn nhượng Hoàng đế phát hiện, không có hiển rõ mấp mô như nữ hài, cũng không dẻo dai rắn chắc như nam hài, sờ lên mềm mại, cảm giác thật cũng không tệ.

Đối mặt sự biến hóa này, Hoàng đế cũng có chút phiền não, dù sao cũng không thể hoàn toàn không đếm xỉa đến tượng trưng nữ tính của “hân*” nha, Hoàng đế bắt đầu tự hỏi có nên hay không nhượng Lục Phỉ chuyển ra ở riêng một sân. Cho dù là nam hài nhưng lớn như thế vẫn cùng phụ thân cùng một chỗ truyền ra ngoài cũng không tốt. Huống hồ...Hoàng đế dần dần cảm thấy bản thân có điểm không phù hợp.

“Phỉ nhi, khi ngươi mười ba tuổi trăm ban cho ngươi một tòa phủ đệ có được không?”

Hoàng đế ôn nhu vuốt ve sau cổ Lục Phỉ, nàng rất thích hành động này của hân, chỉ là lời nói hôm nay của Hoàng đế nàng tuyệt không thích.

“Vì sao chứ, phụ hoàng?”

“Phỉ nhi lớn rồi, có thể có phòng riêng của bản thân a.” Hoàng đế trả lời nàng.

Lục Phỉ không vui bĩu môi: “Không cần, Phỉ nhi muốn cùng với phụ hoàng một chỗ!”

Hoàng đế bật cười: “Sỏa Phỉ nhi, ngươi làm sao có thể mãi cùng phụ hoàng cùng một chỗ? Hoàng tử khác mười ba tuổi đều khai phủ a.”

“Phỉ nhi không cần khai phủ!” Lục Phỉ hiêm khi quật cường, “Phỉ nhi muốn làm phi tử của phụ hoàng chính là muốn ở bên phụ hoàng mãi mãi!”

Hoàng đế chỉ cười không nói. Lục Phỉ thấy Hoàng đế không nói chuyện thì nghĩ rằng bản thân đã thuyết phục được Hoàng đế, đắc ý cười loạn* cả mặt mày, lại không ngờ Hoàng đế đã quyết định chủ ý trong lòng.

*Noãn lô: là lò sưởi ấy ^ ^

*Quỳ thủy: >/< ấy,=“ thán=“ của=“ phỉ=“ nhi=“ a~=“ *miêu=“ nhi:=“ ai=“ cũng=“ biết,=“ cơ=“ mà=“ thối=“ thì=“ ta=“ cứ=“ ghi=“ vậy,=“ là=“ mèo=“ ^=“ ^=“ *tiểu=“ lân=“ miêu:=“ con=“ mèo=“ lưỡi=“ ^=“ ^=“ *bách=“ phân=“ chi=“ nhất=“ bách=“ nhị=“ thập:=“ ân,=“ 120%=“ ạ=“ (=.=b)” *tiểu=“ nào=“ túi:=“ đầu.=“ *thành=“ gia:=“ lập=“ gia=“ đình.=“ *sỏa=“ miêu:=“ mèo=“ ngốc.=“ *nhân=“ gia:=“ người=“ ta=“ (ách,=“ đôi=“ này=“ phải=“ nói=“ là=“ ngọt=“ ngào=“ hay=“ sến=“ súa=“ ta?!=“ người=“ này=“ một=“ câu=“ “sỏa=“ miêu.=“ người=“ kia=“ một=“ câu=“ “nhân=“ gia.=“ ta...hết=“ nói=“ (_.._ii)=“ *phu=“ tử:=“ thầy=“ giáo.=“ *mị=“ mắt:=“ híp=“ mắt.=“ *bạc:=“ móng.=“ *”hân”=“ vãn=“ là=“ lục=“ phỉ=“ vì=“ bản=“ trung=“ từ=“ đầu=“ gọi=“ lục=“ phỉ=“ là=“

tha=“” (nàng),=“” nhưng=“” ở=“” đây=“” mặt=“” dù=“” cũng=“” là=“” tha=“” nghĩa=“” lại=“” là=“”>

7. Chương 7

Đối với các Hoàng tử Hoàng nữ mà nói mười ba tuổi là mốc tuổi quan trọng, mười ba tuổi là dấu hiệu trưởng thành, Thái tử có thể vào triều nghị chính, các Hoàng tử khác cũng có thể tự do làm việc mình muốn còn các Hoàng nữ thì bắt đầu suy nghĩ về vấn đề thành gia của bản thân.

Tháng bảy năm Khánh Lịch thứ hai mươi ba, Lục Phỉ cũng mười ba tuổi.

Hoàng đế dù không thích náo nhiệt nhưng vẫn tổ chức cho Lục Phỉ một dạ yến long trọng, bắt quá đối với Lục Phỉ những người cầm chén rượu đi tới đi lui dưới kia có cũng như không, nàng chỉ biết là phụ hoàng ngồi kế bên mình, một khi quay đầu qua là có thể nhìn thấy phụ hoàng mỉm cười với mình, nàng còn biết thứ nước để uống gọi là rượu đặt trên bàn là phụ hoàng vì nàng đặc biệt chuẩn bị.

Thập niên bách hoa tửu, so với Thập niên kỳ hoa những còn nhẹ hơn nhưng tửu lượng của Lục Phỉ vẫn tệ đến thảm thương, vừa một hồ* liền say bất tỉnh, nằm cuộn tròn trong lòng Hoàng đế thì thào vô nghĩa, Hoàng đế cúi đầu lắng nghe mới có thể nghe ra nàng tựa hồ đang gọi: “phụ hoàng, phụ hoàng.”

Hoàng đế vì bản thân chiếm địa vị cao trong lòng Lục Phỉ mà cao hứng. (—.—)

Khi tàn yến hội, Hoàng đế bồng Lục Phỉ trở lại tắm cung, ôm nàng cùng tắm rửa thay y phục.

Thân thể mềm mại bé nhỏ của Lục Phỉ bám chặt lấy Hoàng đế, da thịt non mịn như hút chặt bàn tay khiến hần không nỡ buông ra, thế nhưng hần phát hiện thân thể của mình có dị dạng, tựa hồ có một ngọn lửa đang thiêu đốt chỗ tiểu phúc, thiêu đốt đến hạ thân dương vật có xu thế ngẩng đầu.

Hoàng đế sững sốt, đột nhiên có chút muốn khóc, hần tọa hưởng Hậu cung ba nghìn giai nhân, lại đối với một hài tử—còn là con của mình—động tình.

Hoàng đế thích cảm xúc lúc vuốt ve hài tử, thế nhưng phản ứng của hạ thân những hần kiêng dè buông tay, lại nhìn khuôn mặt hồng hồng của Lục Phỉ, Hoàng đế cảm thấy luyến tiếc: ngày mai sẽ rời cung rồi...

Lục Phỉ vì say rượu nên không biết Hoàng đế đã tuyên bố trên yến hội, ngày mai nàng sẽ có một tòa phủ đệ của riêng mình.

Sáng sớm hôm sau, Lục Phỉ tỉnh dậy trong lòng Hoàng đế. Mọi khi Hoàng đế luôn phải thượng triều sớm nên hiếm khi cùng Lục Phỉ lười biếng nằm trên giường, Lục Phỉ rất hiểu chuyện sẽ không ngăn cản Hoàng đế, thế nhưng hôm nay là ngoại lệ. Lục Phỉ vừa tỉnh dậy liền phát hiện mình còn nằm trên giường, hơn nữa phụ hoàng nằm bên cạnh, nàng hưng phấn nhào vào lòng Hoàng đế, vừa cọ vừa kêu phụ hoàng liên tục.

Thân thể bé nhỏ ấm áp, giọng nói nhuần nhu không thể phân rõ giới tính, sự tồn tại của Lục Phỉ giống như miêu trảo* cào cào trong tim của Hoàng đế, Hoàng đế bất hạnh lại có phản ứng.

Hoàng đế thực sự buồn bực.

Hoàng đế tự nhận không phải sắc quỷ đang đói, cho dù là quy mô Hậu cung, tần suất chuyện phòng the hay là các kiểu chuyện phòng the, đều trong phạm vi ổn định. Mặc dù nam nữ thông cật* nhưng cũng tuyệt đối không phải không có chọn lựa, đối với nữ tử, hần thích nữ tử thành thực, kiều nhu mà mỹ điểm*, đối với nam tử, hần lại thích thanh niên hơi lớn tuổi một chút. Quan trọng nhất là, tất cả những người này sẽ không có quan hệ huyết thống với hần.

Bất luận từ phương diện nào Hoàng đế cũng không cho rằng Lục Phỉ sẽ nằm trong phạm vi săn bắn của hần, nhưng hết lần này đến lần khác đều là Lục Phỉ khiến hần động tình, hơn nữa còn là vừa chạm liền động.

Hoàng đế hấp khí hấp khí lại hấp khí*, sau đó mới hô hấp thật sâu áp chế phản ứng sinh lý. Hắn ngồi dậy, đem Lục Phỉ từ trong lòng lôi ra, nghiêm túc mà ôn nhu nói với nàng: “Phỉ nhi, ngày hôm nay ngươi có thể dọn vào phủ công chúa của mình rồi.”

Lục Phỉ ngẩn ra, ngượng ngùng hỏi: “Phụ hoàng không cần ta nữa?”

“Sao lại không cần Phỉ nhi ni?” Hoàng đế cố gắng làm ngơ ánh mắt đáng thương của Lục Phỉ, xoa đầu của nàng nói: “Phụ hoàng vẫn rất thích Phỉ nhi a.”

Vành mắt của Lục Phỉ bắt đầu tích nước: “Kia vì sao phụ hoàng lại muốn Phỉ nhi dọn ra ngoài...”

“Bởi vì Phỉ nhi trưởng thành rồi.”

“Phỉ nhi không muốn dọn ra cung!”

“Phỉ nhi ngoan...”

“Không muốn không muốn, Phỉ nhi không muốn ly khai phụ hoàng!”

“Phỉ nhi...”

“Không cần!”

Hoàng đế tâm trung hữu quý*, nhẹ giọng an ủi nhưng Lục Phỉ tỏ rõ tỳ khí*, nói thế nào cũng không chịu nghe, Hoàng đế nóng nảy, sắc mặt trầm hạ lớn tiếng nói: “Phỉ nhi không được nháo*! Trẫm đã ra lệnh cho người đi thu thập*, ngày hôm nay ngươi liền dọn ra cung!”

Lục Phỉ bị la nhất thời im lặng, kinh ngạc nhìn Hoàng đế, lệ thủy chuyển động trong viên mắt làm sao cũng không rơi xuống được, đôi mắt ngập nước khiến người ta đau lòng. Nhưng Hoàng đế lại cường ép bản thân quay đầu đi không nhìn, hắn không có biện pháp nào để tiếp tục dung túng Lục Phỉ làm nũng mà cũng không thể nói với nàng: ngươi phải nhanh chóng dọn ra cung là bởi vì phụ thân của ngươi sắp hoàn toàn hóa thân thành cảm thú!!!

Lục Phỉ không còn tùy hứng nữa, yên lặng tiếp nhận an bài của Hoàng đế, ngay buổi chiều hôm đó được thái giám cung nữ hộ tống ra cung, vào ở trong phủ công chúa của nàng.

Ban phủ cho một công chúa là một vinh dự lớn lao, có khi Hoàng tử còn không có. Thế nhưng cái hư vinh đó đối với Lục Phỉ mà nói không hề có một chút ý nghĩa nào. Nàng không cần cái gì ngoài phụ hoàng của nàng.

Ngày thứ ba Lục Phỉ dọn ra cung Hoàng đế liền được thái giám đi theo nàng hoảng loạn thông báo: Lục Phỉ sinh bệnh!

Thái giám vừa khóc vừa kể công chúa hư nhược* tiêu tụy ra sao, bởi từ khi dọn vào phủ cảm xúc của nàng luôn uể oải mệt mỏi, mấy bữa liền không ăn gì, đến một giọt nước cũng không uống, suốt ngày cuộn mình trong góc giường nhẹ giọng nức nở, cho dù mọi người khuyên bảo thế nào cũng không nghe. Bọn hạ nhân thật sự không biết làm sao.

Hoàng đế kinh hãi ném tấu chương trong tay, vội vàng vàng chạy đến phủ công chúa, căn phòng vốn phải sáng sủa sung mãn hương khí lúc này lại âm u đáng sợ, tiếng nức nở nhỏ vụn ám ách từ một góc tối truyền ra, chỗ đó có một thân thể bé nhỏ cuộn chân ngồi khóc.

“Phỉ nhi!”

Hoàng đế khó khăn kiềm chế bản thân.

Nghe thấy giọng nói của Hoàng đế, thân thể bé nhỏ run rẩy một chút, chậm rãi ngẩng đầu lộ ra một khuôn mặt tràn đầy lệ ngân*, nguyên bản là một khuôn mặt trắng nõn căng mịn giờ đây sụt xuống, đôi mắt đen lúng liếng cũng mờ mờ vô quang*, tiêu tụy đến mức nhượng người đau lòng.

Hoàng đế vạn phần tự trách, hắn đã quên Phỉ nhi chỉ là một tiểu hài tử một lòng yêu thương hắn chứ không phải là một người trưởng thành có tâm chí kiên định đủ để chặt đứt tình cảm khi vừa phát hiện. Dù thân

là Hoàng đế như hắn cũng không thể chắc chắn bản thân còn có thể quả quyết quyết định như trước hay không nếu đối mặt với khuôn mặt thương tâm đau khổ kia.

Hoàng đế ôm chặt Lục Phỉ đau lòng nói: “Phỉ nhi, Phỉ nhi của trẫm, người sao lại dần vật bản thân như vậy!”

“Phụ, phụ hoàng...” tiếng nói của Lục Phỉ không còn ngọt ngào mà tràn đầy chua xót cùng đau khổ, “Phụ hoàng không cần...không cần Phỉ nhi nữa...”

“Phụ hoàng làm sao không cần Phỉ nhi...” Hoàng đế không còn đường lựa chọn thở dài, “Phụ hoàng cũng mong muốn có thể cùng Phỉ nhi vĩnh viễn bên nhau...”

“Thế nhưng phụ hoàng đuổi Phỉ nhi đi a...” Lục Phỉ nằm trong lòng Hoàng đế buồn bã nói, thanh âm của nàng rất suy yếu, “Phụ hoàng không cần Phỉ nhi...”

“Sửa Phỉ nhi, sửa miêu nhi, tiểu sỏ qua* của trẫm...”

Hoàng đế càng ôm Lục Phỉ chặt hơn giống như muốn đem nàng dung nhập vào thân thể.

*Hồ: bình ấy ^ ^

*Miêu trảo: vuốt mèo, ta thấy dễ vậy nghe dễ thương.

*Thông cật: đều “ăn”.

*Thành thực kiêu nhu mà mỹ diễm: Chính chắn mềm mại xinh đẹp.

*Hấp khí hấp khí lại hấp khí: hít vào hít vào lại hít vào, ý là nh cố gắng bình tĩnh cái “Ấy” ở hạ thân anh a.

*Tâm trung hữu quý: trong lòng hổ thẹn.

*Tỳ khí: tức giận, khó chịu, tính tình...

*Nháo: là quậy phá, khóc lóc,...

*Thu thập: dọn đồ.

*Hư nhược: suy yếu.

*Lệ ngân: nước mắt.

*Lờ mờ vô quang: mờ mọi không anh sáng, ý nói đôi mắt ảm đạm.

*Tiểu sỏ qua: cùng nghĩa với tiểu gốc tử, mắng yêu, ta thích dễ nguyên

8. Chương 8

Thất công chúa chỉ ở trong phủ có ba ngày đã dọn vào Hoàng cung lại, bởi vì Công chúa không thể chịu được sự cô đơn tịch mịch khi không có Hoàng đế, nàng muốn trở về, thế nên nàng dọn về. Đây là sự tùy hứng mà không ai có thể có được.

“Người nha, tiểu gia khóa bốt đồng...”

Hoàng đế ôm Lục Phỉ thở dài, nhưng yêu thương lại tràn đầy trong lời nói.

Lục Phỉ vui mừng vào cổ Hoàng đế, hấp thu hơi ấm mà nàng bắt quá xa cách có ba ngày lại như cả đời, nàng cúi đầu nỉ non: “Phụ hoàng, Phỉ nhi không muốn ly khai người...”

Hoàng đế đau tích* hôn lên tóc của Lục Phỉ: “Sẽ không, sẽ không, phụ hoàng sẽ không nhượng Phỉ nhi ly khai một lần nữa.”

Lục Phỉ co rụt thân thể, ngưỡng ngừng một lát cuối cùng e lệ nói nhỏ: “Phụ hoàng, Phỉ nhi muốn làm phi tử của phụ hoàng...”

Hoàng đế ngăn người, cảm giác được da thịt mềm mại dán lấy cổ hần tựa hồ càng lúc càng nóng, trong lòng hần đột nhiên hiểu rõ ràng, ần ần vui sướng yên lặng thân mật, chỉ là trong lòng còn một chút do dự.

Im lặng một lúc lâu, tiểu nhân nhi trong lòng nhẹ nhàng run rẩy cùng với băng lãnh thân thể nhượng Hoàng đế yêu thương.

Hoàng đế cuối cùng vẫn không thắng được tâm ái miêu mẽ vô thanh công thế*, đành thỏa hiệp với nàng, cũng là thỏa hiệp với lòng của hần: “Phỉ nhi, chờ cho người khỏe, phụ hoàng...Người liền làm phi tử của trẫm...”

Bệnh của Lục Phỉ hết nhanh một cách kỳ lạ, đáng ra phải điều dưỡng bảy tám ngày mới tốt lại chỉ cần ngủ hai ngày liền hảo*, miêu mắt nhi* nhìn chăm chăm thân ảnh của Hoàng đế chuyển a chuyển, ngược lại Hoàng đế bị nàng xem đến ngưỡng ngừng, cho dù đã thỏa hiệp nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu, Lục Phỉ dù sao cũng là con của hần a...

Hoàng đế trong lòng còn có vướng mắc, nhân Lục Phỉ nhu thuận hiểu chuyện liền trốn ở cung của phi tử hai đêm liền, chờ cho Lục Phỉ bị huân hương làm cho ngủ say mới dám trở lại tẩm cung, chuyện này khiến Hoàng đế chật vật không thôi. Thế nhưng tránh cỡ nào cuối cùng vẫn không tránh khỏi miêu thảo của Lục Phỉ.

“Phụ hoàng—hai ngày rồi người không bồi* Phỉ nhi a!”

Đôi mắt to của Lục Phỉ tràn đầy lệ thủy, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng động liền rơi xuống từng giọt từng giọt nước mắt thật lớn, ánh mắt ủy khuất ngập nước của nàng chiếu thẳng vào tim Hoàng đế khiến lương tâm hần run rẩy. Hoàng đế làm sao còn có thể trốn, vội vàng ôm nàng nhẹ giọng an ủi.

“Hảo Phỉ nhi không khóc, hảo Phỉ nhi không khóc, trẫm liền bồi người.”

Hoàng đế ôm Lục Phỉ đi tắm, đây là chuyện phải làm của hai phụ tử trước khi đi ngủ, Lục Phỉ thích nhất khoảng thời gian này, lửa thể dán trên người phụ hoàng, cảm giác da thịt tương liên nhượng nàng má hồng tim đập, cũng khiến nàng quyến luyến không thôi.

Hoàng đế đáng thương, ôm không được, đẩy cũng không được, nhiệt độ cơ thể từ nơi da thịt chạm nhau chạy đi thiêu đốt toàn thân hần, tiểu phúc ngăn không được nhiệt lượng xông xuống, kết quả tên vô lại dưới hạ thân hoan thiên hỉ địa ngẩng đầu lên. Hoàng đế còn muốn nhấn nhai, thế nhưng lần này đến lần khác bị miêu nhi trong lòng mạnh mẽ làm phiền, tiểu móng vuốt kia cũng không biết là cố ý hay vô ý mà cứ nhẹ nhàng hoặc nặng nề thảo nhiễu* trên lưng Hoàng đế, thảo đến dục vọng của hần giống như là lửa cháy rừng rậm, dừm dừm cũng dừm không được hừng hực bốc cháy

Hoàng đế ngưỡng ngừng, khuôn mặt bị chính trị ma luyện cũng nhin không được phát hồng.

Hoàng đế hô hấp thật sâu nhượng tâm tình bình tĩnh một chút, nhẹ nhàng kéo thân thể của Lục Phỉ ra, vì sợ nhân lệ công thế* của miêu mẽ mà mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác, xấu hổ nói: “Phỉ nhi, phụ hoàng...Àch, người tắm trước, phụ hoàng đi lên, đi lên...”

Hoàng đế không dám nhìn khuôn mặt lê hoa đái vũ* của Lục Phỉ, hần vô pháp kháng cự* a.

Hoàng đế muốn chạy nhưng Lục Phỉ không cho hần đi.

Lục Phỉ ôm chặt Hoàng đế, nàng mất hứng nhìn hần né tránh, bĩu môi: rõ ràng thân thể của nàng đã tốt rồi, phụ hoàng lại không giữ lời hứa.

Tròng mắt Lục Phỉ chuyển a chuyển, nhớ lại những gì trước đây ma ma đã dạy cho nàng. Lục Phỉ dán khuôn mặt của mình vào cổ Hoàng đế, khẽ liếm vết hằn của hần, cộng thêm giọng nói ngọt ngào mang vài phần cầu xin nhẹ nhàng gọi: “Phụ hoàng—”

Hoàng đế lập tức đỏ mặt. Thế nhưng đó vẫn chưa phải điểm chết người, Lục Phỉ còn dùng đùi của nàng nhẹ nhàng cọ xát tại chỗ gian của hắn, dương vật của nam giới làm sao chống lại được kích thích kiểu này, tên vô lại nguyên bản đã không an phận trong nháy mắt trở nên vừa cứng vừa nóng.

Lục Phỉ mặc dù đỏ mặt nhưng vẫn không bỏ cuộc, nàng đưa tay xuống dưới tìm kiếm phân thân của Hoàng đế, trúc trắc bộ lông* một chút.

Hoàng đế chỉ cảm thấy ngọn lửa dưới tiểu phúc oanh một tiếng bùng nổ, phân thân trong bàn tay non nớt mềm mại hơi hơi khiêu động*, Hoàng đế nghĩ bản thân sắp điên rồi, dục vọng của hắn đã hoàn toàn bị kích thích, hắn chưa từng khát vọng có một nơi vừa nóng vừa chặt cho hắn tiến nhập như vậy, thế nhưng, thế nhưng...Đúng lúc này, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu của Lục Phỉ truyền vào lỗ tai hắn: “Phụ hoàng, Phỉ nhi không phải tiểu hài tử...Phỉ nhi muốn phụ hoàng...”

Hoàng đế triệt để thua cuộc, bị dục vọng hoặc Phỉ nhi chinh phục cũng không quan trọng, hắn đã quyết định sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

Hoàng đế nâng khuôn mặt của Lục Phỉ lên mạnh mẽ hôn, phần thân* kiêu nộ của Lục Phỉ tựa hồ ngâm qua trong hoa nhưỡng, mềm mại hồng nhuận, tản ra mùi hương khiến người ta si mê không thể ngừng lại. Hoàng đế vuốt ve thân thể Lục Phỉ, thân thể này hắn đã vuốt ve qua vô số lần, mỗi lần đều là yêu thích không buông tay nhưng lại không có lần nào khiến hắn mê luyến như lần này. Hắn yêu Phỉ nhi, hắn muốn Phỉ nhi, hắn khát vọng thân thể nhiệt huyết* của Phỉ nhi. Hoàng đế không hề do dự ôm Lục Phỉ đi ra dục trì——

Đây là tiểu miêu mẽ hắn yêu thương, hắn muốn cho nàng lần đầu tiên đẹp nhất

Cảm giác bị tiến nhập rất đau, tuy uống qua rượu làm cho lòng người say, tuy Hoàng đế kiên nhẫn làm đủ tiền diễn, thế nhưng cảm giác đau đớn tựa như bị xé rách vẫn xuyên qua phần hồng mộng cảnh* xông vào đại não của Lục Phỉ.

Lục Phỉ đau đến nhắm lại mi mắt, Hoàng đế ôm nàng vuốt ve, mặc dù cự vật cực nóng vội vàng kêu gào, lại miễn cưỡng bị Hoàng đế dừng giữa chừng.

“Phỉ nhi đau lắm phải không...Thả lỏng một chút, thả lỏng một chút...”

Hoàng đế yêu thương hôn lên tấm lưng trần của Lục Phỉ, tuy rằng hắn lựa chọn tư thế nhẹ nhàng nhất là tiến nhập từ phía sau, nhưng đường đạo chật hẹp của Lục Phỉ vẫn cự tuyệt hắn.

Hoàng đế có kỹ xảo xoa bóp tiểu rãnh nha của Lục Phỉ, mong rằng khoái cảm phía trước có thể khiến Lục Phỉ tạm quên thống khổ.

Lục Phỉ ngà ngà say nghe thấy lời an ủi của Hoàng đế, nàng lắc đầu.

“Phụ hoàng...Phỉ nhi không đau...” Lục Phỉ khẽ nói: “Phỉ nhi thích phụ hoàng...thích...”

Bị tiến nhập, bị chiếm hữu, được sủng ái, mặc dù rất đau nhưng lại rất hạnh phúc...

“Phỉ nhi... Phỉ nhi...”

Hoàng đế cúi đầu gọi, Lục Phỉ chỉ mong lung nhớ được nàng cố gắng thả lỏng thân thể, mong muốn vật cứng đốt người có thể tiến vào sâu hơn. Hoàn toàn tiến nhập chắc chắn rất đau nhưng Lục Phỉ vẫn muốn có được, đó là niềm hạnh phúc cùng ngọt ngào khi được hòa làm nhất thể, đánh dấu nàng cuối cùng có được phụ hoàng của mình, cũng hoàn toàn thuộc về phụ hoàng...

*Vô thanh công thể: chiến thuật im lặng nha ^ ^

*Hảo: tốt.

*Miêu mắt nhi: là mắt mèo, nhưng ta thích để miêu mắt nhi hơn.

*Bồi: cùng nhau, ý nói là cùng làm một việc gì đó (có lẽ là vậy a >"<) *trảo=" nhiều=" quấy=" phá,=" cào.= " *nhân=" lệ=" công=" thể=" vũ=" khí=" nước=" mắt=" ^=" ^=" phi=" nhi=" thật=" là=" mạnh=" nha,=" chiêu=" nào=" cũng=" làm=" anh=" hoàng=" đế=" bó=" tay=" chịu=" thua=" hết=" a.= " *lê=" hoa=" đá=" vũ=" nước=" mưa=" trên=" hoa=" lê!= " có=" lẽ=" là=" nhiều=" nước=" mắt=" như=" hình=" ảnh=" hoa=" lê=" dính=" nước=" mưa=" vậy="))" *vô=" pháp=" kháng=" cự=" không=" thể=" chống=" lại.= " *trúc=" trắc=" bộ=" lộng=" ngây=" ngô,=" không=" rành=" trong=" việc=" xxx=" bằng=" tay=" chẳng?!= " *khiêu=" động=" > // < nhảy,=" giật=" nảy=" lên=" t^t=" *phấn=" thần=" đôi=" môi=" hồng.= " *nhiệt=" nhuyển=" mềm=" mại=" nóng=" bông.= " *phấn=" hồng=" mộng=" cảnh=" giấc=" mơ=" màu=" hồng?!=" >

9. Chương 9

Khi Lục Phi tỉnh dậy liền cảm thấy xương cốt toàn thân đau nhức, đặc biệt là thất lưng tựa hồ muốn đứt rời, lại chỉ cần vừa động một chút, chỗ tư mật lập tức đau đến khiến nàng cơ hồ khóc ra tiếng. Lục Phi từ nhỏ đến lớn luôn được Hoàng đế phủng* ở trong lòng bàn tay mà bảo vệ, chưa bao giờ bị một vết thương nào nói chi cơn đau này, đủ cho nàng oa oa khóc lớn.

Chỉ là tuy Lục Phi đau đến chảy nước mắt, trong lòng lại vô cùng vui sướng ngây ngất, nàng cuộn tròn trong ổ chăn cười ngây ngô suy nghĩ: cuối cùng cũng trở thành phi tử của phụ hoàng.

Kỳ thật thân thể đau đớn tự bị nghiền nát cũng là do Lục Phi tự tìm, nếu nàng không ôm chặt Hoàng đế không chịu buông tay, tác cầu một lần lại một lần, Hoàng đế cơ hồ có thể thăng thiên làm thánh nhân đương nhiên sẽ dừng ngay sau lần đầu tiên—Hắn đau lòng miêu mê của hắn nha, tiểu thân thể vừa mới biết chuyện làm sao có thể thừa nhận quá nhiều. Chỉ tiếc miêu mê không hiểu cho hắn a...

Bất quá...Phụ hoàng không muốn thư nhụy của nàng mà lại tiến nhập từ hậu đình...

Lục Phi cắn ngón tay suy nghĩ, nàng có chút không rõ, tuy nàng biết hoan ái giữa nam tử là như thế nào, chỉ là nàng cho rằng nàng cùng phụ hoàng có thể tính là nam nữ mà...

Lục phi suy nghĩ say mê, hoàn toàn không chú ý đến Hoàng đế trở lại khi nào.

Hoàng đế là một hảo Hoàng đế, trừ bỏ sau ngày sinh nhật mười ba tuổi của Lục Phi hắn không lâm triều, ngoài ra ngày ngày đều chăm chỉ đứng giờ thượng triều.

Ngày hôm qua ôm ấp tiểu miêu mê làm cho hắn tâm động, buổi sáng hôm nay vừa tỉnh dậy liền thần thanh khí sảng*, tuy rằng hắn rất muốn chờ miêu mê đáng yêu của hắn mở mắt, nhưng khi chuông sớm vang lên, Hoàng đế vẫn là lưu luyến không rời buông ra miêu mê, bắt đắc dĩ đi lâm triều.

Hoàng đế hạ triều liền cấp tốc trở về, không ngờ chứng kiến miêu mê của hắn dùng chăn cuộn bản thân như một cái gói lớn, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, trong chốc lát nhú mào, trong chốc lát ngáy ngô cười, khuôn mặt nhỏ nhắn sau khi trải qua tính sự tăng thêm vài phần dễ thương đáng yêu, một khi cười rộ lên liền khiến Hoàng đế vụng hồ hồ*.

Hoàng đế cách chăn ôm Lục Phi, nhẹ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nàng, trêu chọc: “Ai, tiểu miêu nhi của trẫm, mới sáng sớm đang cười cái gì?”

Lục Phi chui ra ổ chăn, chỉ tiếc động tác quá mạnh liền đụng chạm vết thương khiến nàng đau đến khuôn mặt từ hoa hồng nở rộ biến thành hoa cúc héo rũ.

“Đau...”

Lục Phi nhin không được rên rỉ cuộn thành một đoàn trong ổ chăn, còn không quên cọ cọ khuôn mặt của nàng lên khuôn mặt của Hoàng đế làm nũng.

Hoàng đế đau lòng, đêm qua hắn không thể tự kiềm chế trước sự hấp dẫn của tiểu miêu nhi nên dù biết đây là lần đầu tiên của miêu nhi, hắn vẫn tác cầu một lần tiếp một lần, bất quá trong lòng còn bồn chồn nên hắn không tiến vào thư nhụy của miêu nhi, kết quả sau khi chấm dứt, Hoàng đế bôi thuốc cho miêu nhi liền chứng kiến hoa huyết của nàng tuy không xuất huyết lại sưng đỏ đến đáng sợ.

Đại khái lúc này được hiệu đã hết.

“Hảo miêu nhi nhện một chút, phụ hoàng bôi thuốc cho ngươi.”

Hoàng đế cầm lấy một bình sứ nhỏ, đổ ra nhũ cao* màu trắng trong bình, đặt Lục Phỉ nằm sấp trên giường, vừa nhắc chân, thân thể trắng nõn liền phơi bày trong không khí. Lục Phỉ nhện không được co rút thân mình, Hoàng đế mỉm cười cúi xuống hôn lên sống lưng của nàng, ôn nhu nói: “Miêu nhi đừng động, phụ hoàng bôi thuốc cho ngươi.”

Lục Phỉ thả lỏng thân thể, cảm giác có thứ gì đó được Hoàng đế bôi lên tiểu huyết, đau đớn nhất thời được cảm giác mát lạnh thay thế, nàng khẽ rên một tiếng thoải mái.

Ngón tay của Hoàng đế cứng đờ, hắn thấy là hân phi thường trong sáng bôi thuốc, tuy rằng bên trong tiểu huyết chặt chẽ cùng nóng bỏng khiến hắn có chút thất thần, bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều lắm. Chính là sau khi nghe tiếng rên của Lục Phỉ thì trong đầu Hoàng đế liền miên man bất định, nào là mị thái của miêu nhi khi nằm trong lòng hắn, nào là tiếng rên rỉ nhỏ vui sướng của miêu nhi, nào là nội vách tường của miêu nhi như đang mứt vào dương vật của hắn...(=.) Toàn những ký ức làm người ta mất hồn ầm ầm xông lên, dục vọng của Hoàng đế lại vô tình bị tiếng rên này đánh thức mà bắt đầu lan khắp toàn thân...

Hoàng đế thở dài, hân phát hiện bản thân có lẽ sắp hóa thành sắc quỷ.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ Hoàng đế liền nhào vào tận tình thỏa mãn “dục vọng ăn uống” của mình, chỉ tiếc người khiến cho hân vô pháp kiềm chế bản thân lại là miêu nhi mà hân thương yêu, đối diện tình trạng thâm nơi hoa huyết của miêu nhi thì Hoàng đế chỉ có thể mạnh mẽ áp chế dục vọng của hân, thật nồng nhiệt hôn miêu nhi một cái rồi lập tức đi tìm nước lạnh giải quyết vấn đề...

Tình trạng của Hoàng đế thì bi thảm một chút nhưng là Lục Phỉ lại vô cùng hạnh phúc, đến mức dường như xung quanh nàng đang nở đầy phấn hồng hoa nhi, dù không xuống giường được nàng cũng không thêm để ý.

Khi Thái tử nghe thấy tiểu muội muội sinh bệnh mà đến thăm thì bắt gặp Lục Phỉ nằm trên giường cười một cách ngu ngốc cực kỳ. Thái tử bất đắc dĩ lắc đầu, không biết tiểu muội của mình đang nghĩ đến cái gì, vui vẻ đến chảy cả nước miếng luôn rồi.

“Phỉ nhi đang suy nghĩ cái gì nè? Giống hết một tiểu miêu vừa ngây thơ*.”

Thái tử chỉ trêu chọc nàng, lại không biết rằng Lục Phỉ thật sự là ngây thơ tiểu miêu, ngây thơ không phải của tôm cá nhãi nhép mà là nam nhân tôn quý nhất của đế quốc này, phụ hoàng của bọn họ, Hoàng đế bệ hạ.

Lục Phỉ chu chu đôi môi bé nhỏ: “Thái tử ca ca lại trêu chọc nhân gia!”

Thái tử trạc trạc cái mũi nhỏ của Lục Phỉ cười nói: “Còn nói không phải sao, nhìn ngươi vui vẻ đến độ muốn phi thiên luôn nè. Có phải phụ hoàng khen ngươi cái gì hay là cho ngươi món gì ngon a?”

Khen? Đôi mắt Lục Phỉ chuyển a chuyển “Phụ hoàng có khen ta nha!” Lục Phỉ kiêu ngạo nói, lại lập tức thẹn thùng đỏ mặt, ghé vào bên tai Thái tử nói nhỏ: “Phụ hoàng khen ta rất tuyệt nè...Phụ hoàng còn nói Phỉ nhi xinh đẹp nhất!”

Những lời này...đều là những lời hôm qua Hoàng đế khẽ cắn vành tai của Lục Phỉ ở trên giường nói ra.

Thái tử nghe xong giật mình kinh ngạc, thế nhưng hân lại vô cùng trong sáng mà không nghĩ nhiều, chỉ xem như là lời khen ngợi của phụ thân đối với nữ nhi. Thái tử mỉm cười xoa xoa mái tóc dài của Lục Phỉ, từ tận đáy lòng nói: “Phỉ nhi của chúng ta đương nhiên là đẹp nhất!”

Lục Phỉ lại dọn về Ngự Minh điện, phủ công chúa chỉ trừ lại mấy hạ nhân quét tước tạp dịch, còn lại bỏ trống.

Bất quá Lục Phỉ cũng đã mười ba tuổi, đã trưởng thành, các Hoàng nữ khác ở độ tuổi này đều bàn luận hôn sự nên cho dù Lục Phỉ không lấy chồng, mỗi buổi tối lại cùng Hoàng đế ngủ cũng không tránh khỏi bị người bàn tán.

Nhàn ngôn toái ngữ* đều bị Hoàng đế chặn đứng ở bên ngoài, Lục Phỉ không hề nghe được, mà cho dù nàng có nghe được chắc chắn cũng không thêm để ý—nên nhớ rằng lúc ban đầu là nàng chủ động câu dẫn* Hoàng đế a.

Có điều khi Hoàng đế nghe đến những lời này thì rất không vui, mà những lời Hoàng đế nghe được thì đều đã qua sự sàng lọc cẩn thận gắt gao của thiếp thân* đại thái giám bên người hần, chỉ là như vậy vẫn khiến hần tức giận vô cùng thì không biết những lời nói bị lược bớt còn có uy lực đến mức nào nữa.

Hoàng đế không muốn miêu tả của hần bị người nói xấu—huống chi hần cũng có chút tư tâm muốn lưu danh anh minh trong sách sử. Thế nhưng Hoàng đế không thể buông miê mẽ, miêu tả cũng không muốn ly khai hần, vì vậy Hoàng đế quyết định suy nghĩ giải pháp để hần có thể quang minh chính đại* cùng miêu tả của hần ở bên nhau.

*Phủng: sủng ái.

*Thần thanh khí sảng: sinh lực tràn đầy ^^

*Vững hồ hồ: ngăn ngợ.

*Nhũ cao: thuốc dạng keo, giống gel ấy ^^

*Thâu tinh: ý anh Thái tử là Phỉ nhi giống như miêu tinh đi trộm dương tinh của nam giới a >"< *nhàn="ngôn=" toái=" ngữ=" lời=" nói=" bàn=" tán,=" đồn=" thối,=" *câu=" dẫn=" quyến=" rữ=" á=" nha=" ^=" ^=" *thiếp=" thân=" tùy=" thân,=" luôn=" đi=" theo=" bên=" cạnh,=" rất=" thân=" cận,=" *quang=" minh=" chính=" đại=" đường=" hoàng,=" rồ=">

10. Chương 10

Thất công chúa từ mười ba tuổi về sau rất hay sinh bệnh (kỳ thật là bởi vì “miệt mài” quá độ mà không thể xuống giường được), đây là điều mà mọi người biết, thế nhưng không ai nghĩ rằng tiểu mỹ nhân nhi được sủng ái vô cùng này sẽ cứ như thế hương tiêu ngọc vãn*

Thất công chúa là bị nhiễm phong hàn* vào đầu mùa đông, vốn thân thể của nàng không tốt nên liền ngã bệnh, sốt cao không giảm, không vài ngày sau lại chuyển thành phế nhiệt*, thái y chưa kịp điều dưỡng cho nàng thì căn bệnh đột phát đã lấy đi sinh mệnh non nớt của nàng. Hoàng đế cực kỳ bi thương, suốt ngày không màng cơm nước khiến thần tình tiêu tụy.

Một đêm, Hoàng đế vì bên cạnh khuyết thiếu một tiểu nhân nhi đáng yêu mà không thể chống lại cô đơn hiu quạnh, quyết định tản bộ một vòng trong cung để giải sầu. Ngay lúc tâm linh của Hoàng đế hư không uất ức* thì một gã...Ách, nam tử xuất hiện. Người nam tử này thiện giải nhân ý*, khinh thanh tế ngữ* an ủi tâm linh tịch mịch của Hoàng đế. Sau khi nỗi đau mất nữ nhi dần dần tan biến, Hoàng đế liền thu người nam tử này vào Hậu cung, phong làm “Tư quân”, ban cho Hạm đạm tiểu trú. Vì vị quân này tự ti tướng mạo khó coi, thêm tính hỉ tính*, Hoàng đế liền phái vài thị vệ tâm phúc đến trông coi tiểu trú, không cho phép bất cứ ai đến gần.

Phía trên là những gì được công bố về vận mệnh của Thất công chúa cùng lai lịch của Tư quân. Bất quá không ít người đoán rằng Tư quân chính là một thiên tiên xinh đẹp, có thần nhân chi tư*, sau khi khai đạo cho Hoàng đế nguyên bản muốn rời đi, không ngờ Hoàng đế không chịu, dùng đủ mọi cách giây dưa giằng co cuối cùng vẫn bị Hoàng đế thu làm nam phi, Hoàng đế còn vì phòng ngừa vị nam phi không tình nguyện này chạy trốn mới phái thị vệ đến trông coi.

Có điều sự thật lại là——

Hoàng đế đi vòng qua hành lang quanh co uốn khúc, vừa tiến vào Hạm đạm tiểu trúc, ánh mắt của hắn liền bị một bối ảnh* thanh nhã trong đình viện hấp dẫn. Người kia ngồi trên ghế đá trong đình viện, đầu cúi xuống, bởi vì toàn bộ tóc bị vắn* thành búi mà lộ ra tuyết trắng bột cảnh ưu nhã như thiên nga.

Hoàng đế bị phần thuần túy xinh đẹp này hấp dẫn đi đến phía sau lưng người kia, nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh, khẽ hôn cắn cổ mỹ lệ, ôn nhu gọi: “Phi nhi.”

Người được ôm quay đầu lại, đôi môi đỏ mềm mại vừa lúc bị Hoàng đế bắt được, hai người dây dưa một lúc lâu thẳng đến hôn cho toàn thân vô lực gương mặt nóng bừng mới kết thúc. Người kia tựa vào trong lòng Hoàng đế, nhuyễn nhuyễn* gọi một tiếng: “Phụ hoàng...”

Người được ôm đúng là Lục Phi “đã chết”, chỉ là “nàng” lúc này đã cải danh* Doãn Phi—Doãn là họ của mẫu phi nàng—biến thành nam phi của Hoàng đế.

Doãn Phi mặc nam trang*, không giống như lúc là công chúa thì xinh đẹp đáng yêu, nhưng lại có vài phần tuấn tú thanh nhã phong thái. Bất quá cho dù đổi một thân nam trang, Doãn Phi vẫn như lúc trước nằm trong lòng Hoàng đế làm nũng, y ôm chặt cái cổ của Hoàng đế, ngọt ngào oán giận: “Phụ hoàng, Phi nhi nhớ người——”

“Phụ hoàng cũng nhớ Phi nhi a.”

Hoàng đế có một cái không một cái hôn lên phần thần của Doãn phi, hắn yêu thích đôi môi nhu nhuyễn ngọt ngào này, yêu thích nhìn phần thần bị hôn thành hồng thần*, thần cánh hoa vì thũng sẽ nhượng người trong lòng nhiễm thêm vài phần tình dục kiều mỹ, mỗi lần như vậy thì đôi mắt giống như hổ phách của người trong lòng sẽ bật kín một tầng sương mù, ngập nước đáng yêu khiến người ta vừa xem liền không thể buông tay.

“Phi nhi có trách phụ hoàng không thể mỗi ngày đến gặp người?”

Hoàng đế vuốt ve khuôn mặt hơi hồng gầy gò của Doãn Phi, yêu thương hỏi.

Ưu điểm khi nhượng “Lục Phi” biến thành “Doãn Phi” là hai người có thể quang minh chính đại khoái hoạt cùng nhau, thế nhưng khuyết điểm là bọn hắn không thể ngày ngày bên nhau giống như trước đây, Hoàng đế không có khả năng mang một nam phi vào triều, hơn nữa hình dạng của nam phi này cũng không thể để cho người khác nhìn thấy—nếu không phải như vậy thì Hoàng đế cũng không cần phải phái thị vệ canh giữ nơi này, không cho người lạ tiến nhập. Mặt khác, Doãn Phi là một phi tử, Hoàng đế cũng không thể mỗi ngày ngủ lại nơi đây, vũ lộ quân triêm* mới có thể giữ cho Hậu cung yên bình, cũng có thể càng bảo vệ hài tử này tốt hơn.

“Phi nhi không trách!” Doãn Phi sờ sờ khuôn mặt Hoàng đế, vô cùng chân thật nói “Phụ hoàng vì có thể để Phi nhi có thể bồi phụ hoàng thật lâu thật lâu mới không đến mỗi ngày, Phi nhi sẽ không trách phụ hoàng.”

Hoàng đế thở dài, vì sự hiểu chuyện của hài tử mà thở dài.

“Không thể giống như trước đây mỗi thì mỗi khắc* bên nhau”—Hoàng đế vốn nghĩ sẽ không là vấn đề lớn, nhưng hắn lại nhanh chóng phát hiện trong lòng thiếu một tiểu gia hỏa liền trở nên trống rỗng, lúc này lại là mùa đông, dù cho trong phòng có đốt nhiều noãn lô cũng không thể khiến hắn cảm thấy ấm áp, phê duyệt tấu chương cũng không tập trung. Vừa thất thần thì trong đầu liền xuất hiện các loại hình ảnh của tiểu gia hỏa kia thoáng tới thoáng lui, cây bút trong tay bất giác ngừng lại.

Hoàng đế rất nhớ nha, cố tình hắn không thể làm cho “Thất công chúa” sống lại.

Nghĩ đến đây Hoàng đế lại bứt rứt khó chịu, vuốt ve thân thể hương nhuyễn trong lòng mà hắn tưởng nhớ ngày đêm, Hoàng đế cuối cùng không nhịn được ôm lấy Doãn Phi hưởng ngọt phòng* mà đi. Hắn cắn cắn thùy tai của Doãn phi, ngữ khí ái muội bất minh: “Phi nhi, hôm nay phụ hoàng sẽ hảo hảo “yêu thương” người!”

Doãn Phi liền đỏ mặt, trong lòng lại vạn phần chờ mong thời khắc tiếp theo. Y yêu phụ hoàng a, cảm giác khi bị tiến nhập luôn rất...ngọt ngào!

Kỳ thật không thể bên nhau mỗi ngày cũng không phải không tốt, tế thủy mới có thể trường lưu* a, thân thể không được tùy tay ôm ấp mới khiến con người khát vọng, dục vọng bị ghen nhiều ngày thì khi bộc phát sẽ càng thêm sung mãn, Hoàng đế dần dần yêu thích cảm giác mỗi ngày đều tràn ngập chờ mong này, còn Doãn Phi trải qua nhật nhật dạ dạ chờ mong cùng tư nhuận* cũng dần dần trưởng thành hơn.

Những ngày nhàn hạ khiến Doãn Phi nghĩ đến rất nhiều chuyện trước đây y chưa từng nghiêm túc suy nghĩ, tỷ như tình cảm y đối với phụ hoàng không phải là loại tình cảm y lại không muốn xa rời của một hài tử đối với phụ thân, mà là yêu thương say đắm giữa tình nhân với nhau. Y nghĩ đến ý nghĩa của thân phận Công chúa khi còn thuộc dòng dõi Hoàng gia hay thân phận Hậu phi nam thiếp bây giờ, đó là sự bảo hộ của phụ hoàng dành cho y, chỉ có Công chúa cùng Nam phi mới không bị lôi kéo vào những âm mưu xâu xé chốn cung đình. Y nghĩ đến tương lai của y và phụ hoàng, giấc mộng phi sắc liền tràn ngập chờ mong cùng một chút bất an nho nhỏ.

Tương lai của ta và phụ hoàng sẽ như thế nào ni?

—Có đôi khi Doãn Phi sẽ suy nghĩ như vậy.

Y mong rằng sẽ là thiên trường địa cửu*, thế nhưng y chưa thấy qua Hoàng đế cùng phi tử có được mối tình thiên trường địa cửu, giống như hắn cũng chưa bao giờ nghe nói qua Hoàng đế lấy nữ nhi—hoặc nhi tử?—làm phi tử.

Doãn Phi cũng rất nghi hoặc, vì sao phụ hoàng luôn tiến nhập bằng hậu đình mà không sủng ái thư nhụy của y. Doãn Phi từng quanh co lòng vòng hỏi qua vấn đề này, thế nhưng Hoàng đế không trả lời, chỉ là cười một cách bí ẩn lấy tay vỗ về chơi đùa cánh hoa của y, còn nói những lời khiến người xấu hổ khiến Doãn Phi chỉ còn nước vui đùa vào trong ngực Hoàng đế che dấu thẹn thùng, không thể hỏi tiếp được.

Bất quá đối với y phụ hoàng luôn luôn là tốt nhất.

Doãn Phi nghĩ như thế, đánh tan đi những thấp thỏm bất an trong lòng, y lại trở về là tiểu miêu nhi vô ưu vô lự chỉ biết chuyên tâm yêu Hoàng đế.

Sinh hoạt ở Hạm đạm tiểu trúc cũng không thật sự hoàn toàn an tĩnh, bởi Hoàng đế đối tiểu trúc lúc nào cũng nơi nơi quan tâm, chồn chồn giữ gìn, Hạm đạm tiểu trúc vẫn luôn là tiêu điểm cho nhiều người lưu tâm.

Các Hậu phi muốn thám thính tình địch, thiết lập giao tình, hỏi thăm đế ý* hoặc các đại thần khúc tuyền cứu quốc*—luôn có vài người muốn tiến nhập Hạm đạm tiểu trúc mượn sức vị Tư quân thần bí này đối Hoàng đế thổi chút chấm biên phong*, đáng tiếc phần lớn bọn hắn đều bị thị vệ gác cổng tiểu trúc ngăn lại—chỉ là “phần lớn” đương nhiên sẽ có vài con cá lọt lưới. Cũng may Doãn Phi là người thông minh, không để cho bọn hắn thấy được mặt y, nếu như có người phát hiện phi tử mà Hoàng đế cực kỳ sủng ái lại là nữ nhi “đã chết” của hắn thì không biết sẽ có bao nhiêu tấu chương phê phán luân lý đạo đức được dâng lên a.

Vài con cá lọt lưới đã đủ khiến Hoàng đế cùng Doãn Phi cảm thấy kinh hiểm, lại tăng thêm sóng gió cho cuộc sống của bọn hắn, tất cả nhượng Hoàng đế một lần nữa nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của bọn hắn—cứ như thế này thì sẽ ít mất phân nửa tuổi thọ nha.

Bất quá...Ân, trước khi giải quyết vấn đề này thì hắn còn có một vấn đề khác ngay trước mắt...

*Hương tiêu ngọc vãn: hoa tàn ngọc nát, thường dùng chỉ sự bất hạnh ra đi quá sớm của một người nào đó theo nghĩa giảm.

*Phong hàn: cảm lạnh.

*Phế nhiệt: có lẽ là viêm phổi chẳng?

*Hư không uất ức: buồn bã trống rỗng.

*Thiện giải nhân ý: thấy hiểu lòng người.
 *khinh thanh tế ngữ: lời nói nhỏ nhẹ.
 *Hỉ tinh: thích yên tĩnh.
 *Thần nhân chi tư: phong thái thần tiên.
 *Bối ảnh: bóng lưng.
 *Vân: cột lên, búi lên.
 *Nhuyễn nhuyễn: mềm mại.
 *Cải danh: đổi tên.
 *Nam trang: trang phục nam.
 *Hồng thần: môi đỏ.
 *Vũ lộ quân triêm: mưa móc cùng hưởng, là chia đều sủng ái.
 *Mỗi thì mỗi khắc: mỗi phút mỗi giây.
 *Ngọa phòng: phòng ngủ.
 *Tế thủy mới có thể trường lưu: ta cũng hem hiểu lắm, có thể là dòng nước nhỏ thì chảy hoài.
 *Tư nhuận: lớn lên.
 *Thiên trường địa cửu: trường tồn cùng với thiên địa.
 *Đế ý: ý vua.
 *Khúc tuyến cứu quốc: đi đường vòng cứu nước, mĩ mai ấy.
 *Chăm biên phong: gió thổi bên gối, là lời nỉ non của mỹ nhân.

Trong chương này, Lục Phi sẽ chính thức đổi tên thành Doãn Phi, bởi Phi cũng có thể đọc là Phi, mong mọi người đừng nghĩ ta đánh nhầm nhé:’>

Ah, tiện đây giải thích tên của Phi nhi luôn nha, tên em ấy có nghĩa là sự xinh đẹp đấy, Phi và Phi đều là cách đọc của cùng một chữ thôi, anh Hoàng đế rất thông minh ;))

11. Chương 11

Buổi sáng ngày sinh nhật thứ mười sáu của Doãn Phi, Hoàng đế hôn lên trán của y và nói: buổi tối ta sẽ cho ngươi một...Ha ha.

Hoàng đế không nói tiếp mà cười một cách ám muội*, làm cho Doãn Phi đỏ mặt hồng tai lại đoán không ra buổi tối Hoàng đế sẽ cho hắn cái gì.

Doãn Phi cả ngày chỉ ngây ngốc ngồi trước thư trác* tưởng tượng buổi tối sẽ phát sinh chuyện gì, những lúc Hoàng đế cười như vậy luôn khiến y nghĩ đến một vài chuyện xấu hổ.

Lần trước Hoàng đế cười với y kiểu đó là bởi vì y khen Thái tử càng lớn càng đẹp, dẫn đến Hoàng đế bất mãn, kết quả buổi tối y bị Hoàng đế ôm ấp làm từ thư phòng đến dự trì, rồi từ dự trì đến trên giường, lúc mới bắt đầu còn có thể nức nở cầu xin tha thứ, lúc sau liền cầu xin cũng không nổi, chỉ có thể nhớ bản thân Ngát vừa tỉnh, tỉnh lại ngát...

Trước đó là y không cẩn thận đốt nhầm thoi tình hương*, kết quả...Ngát vừa tỉnh, tỉnh lại ngát...

Trước đó nữa là bản thân được Hoàng đế cho phép xuất cung du ngoạn, lại quên mất thời gian Hoàng cung đóng cửa, kết quả phải ở ngoài cung suốt một đêm, hôm sau trở về...Ngất vừa tỉnh, tỉnh lại ngất...

Trước trước đó nữa...

Doãn Phi vừa nghĩ đến những chuyện này liền toàn thân phát nhiệt, thân thể bị đóng dấu khoáy cảm nhạy bén bắt được mùi vị tình dục, thanh nha không nghe lời ngăn đầu lên, tiểu thư nhụy cũng tiết ra chất lỏng trong suốt. Kỳ thật không phải Hoàng đế hoàn toàn không đụng chạm thư nhụy của Doãn Phi, mà là dùng ngón tay vuốt ve tiến nhập, cho dù như vậy, chỉ được ngón tay sủng ái chứ chưa từng được thỏa mãn làm cho thư nhụy càng ngày càng mãi cảm.

Chờ trăng chờ sao, cuối cùng Doãn Phi cũng chờ được đến buổi tối, nhìn thấy gương mặt anh tuấn mang cười của Hoàng đế y liền nhịn không được đỏ mặt, trong đầu tràn đầy những hình ảnh phi sắc. Đường Hoàng đế ôm lấy y thì thân thể của y lập tức mềm nhũn, chính y cũng muốn mắng mình là một chỉ tiểu sắc miêu!

Hoàng đế cắn vành tai của Doãn Phi, bàn tay tiến vào vạt áo y vuốt ve thù du hơi hơi đột khởi* trước ngực, cổ ý trêu chọc y: “Phi nhi của trẫm thực háo sắc, mới như thế mà đã hưng phấn sao?”

Doãn Phi xấu hổ đè lại bàn tay của Hoàng đế, chỉ là thân thể hư nhược không tích tụ được khí lực để thực sự ngăn lại bàn tay đang gây rối. Thù du bị xoa nắn truyền đến cảm giác tê dại nhượng y phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, ngoại trừ trừng mắt y không thể làm được gì khác để kháng nghị, chỉ tiếc nói y trừng mắt kháng nghị thì nói thể thôi chứ trông lại giống như đang khiêu khích hơn a.

Hoàng đế khẽ cười, ngón tay linh hoạt mở ra quần áo của Doãn Phi, nhẹ nhàng lôi kéo, đồng thể mê người hiển lộ trước mắt hắn, thẹn thùng cùng tình dục nhượng làn da trắng nõn phủ kín một tầng hồng nhạt, bên trên tràn lan điểm điểm xanh đỏ, chỉ cần nhìn một chút Hoàng đế liền có thể cảm giác được dục vọng của bản thân bị kích thích bùng nổ.

Bàn tay của hoàng đế chậm chậm xuống dưới, tới giữa hai chân của Doãn Phi, thể nhưng lần này hắn không có sủng ái thanh nha xinh đẹp mà là đi đến cánh hoa kiều nộn. Hai cánh hoa bị ngón tay thon dài không nặng không nhẹ vuốt ve, nhưng ngón tay cũng không có dừng ở bên ngoài, một ngón tiếp một ngón chậm rãi tiến vào dưng đạo quấy động trừu sấp.

Doãn Phi kinh suyền* một chút, tiểu phúc căng thẳng, hoa huyết cuối cùng không thể thừa nhận kích thích mà tiết ra đại lượng mật hoa, chất lỏng trong suốt theo tay của Hoàng đế chảy đến trên đùi, nhỏ giọt xuống sàn làm ướt mặt thảm.

Hương vị tình dục tràn lan khắp căn phòng.

Hoàng đế ngậm lấy vành tai của Doãn Phi, ách thanh tựa như tuyên thệ nói: “Phi nhi, ngày hôm nay ta muốn hoàn toàn có được ngươi...”

Ba năm trước, đối mặt sự khiêu khích của miêu mỹ, Hoàng đế vừa tiếp nhận vừa quyết định một chủ ý điên cuồng, vì quyết định này mà mấy năm qua hắn kiên trì kiềm chế dục vọng của bản thân, chỉ tiến nhập hậu đình của miêu mỹ, bất quá bây giờ miêu mỹ đã hoàn toàn trưởng thành, Hoàng đế không cần phải kiêng dè nữa.

Thư nhụy vẫn bị Hoàng đế dùng tay điều giáo* ba năm qua so còn muốn thực nhân cốt tủy* hơn so với tưởng tượng, dưng đạo nhu nhược giống như cái miệng nhỏ nhắn, chặt chẽ ngậm lấy dục vọng của Hoàng đế mút vào, cực hạn khải cảm làm cho Hoàng đế nhịn không được phát ra rên rỉ thỏa mãn. Đường người dưới thân vô ý thức mở ra đôi mắt ngập nước nhìn hắn thì, Hoàng đế cũng vô pháp kiềm chế dục vọng của bản thân, kịch liệt va chạm vào trong thân thể của miêu mỹ.

Từ trong màn truyền ra tiếng rên rỉ mê ly, thái giám gác đêm tựa hồ có thể ẩn ước* nghe thấy tiếng nói nhu hòa phân không rõ nam nữ đang khóc lóc nức nở cầu xin, nhưng thanh âm va chạm thân thể lại chưa từng dừng lại, chỉ có thanh âm ám ách của nam tử đáp lại:

“Hảo Phi nhi, ngươi phải bồi thường cho ta ba năm qua, đêm nay còn rất dài...”

Đêm thật sự rất dài, những gì Doãn Phi suy nghĩ vào ban ngày đều biến thành hiện thật, khoái cảm đến từ thư nhụy hoàn toàn khác biệt với khoái cảm đến từ hậu đình, kể cả cảm giác tinh hoa nóng bỏng tràn vào thân thể cũng không giống, giây phút đan huyết* được tưới đầy, Doãn Phi cảm thấy bản thân giống như bị nhồi nhét cái gì đó vào thân, bụng mẫn mẫn chướng chướng* nhưng y trong nháy mắt hiểu được phụ hoàng vì sao thích dùng từ “ụ” trên chọc y.

Tối hôm đó, Doãn Phi lần nữa hiểu được cực hạn khoái cảm của việc “ngắt đi rồi tỉnh, tỉnh lại ngắt đi”, cao trào liên tục khiến cho y không nguyện động đây dù chỉ một đầu ngón tay, giọng nói kêu đến khản tiếng, chỉ có thể phập phồng thở dốc tùy theo động tác của Hoàng đế. Đường Hoàng đế cuối cùng chấm dứt, y cảm thấy tựa hồ không thể khép chân lại được nữa nha.

Sau khi mây mưa, Doãn Phi “ăn” no nê liền lười biếng nằm trong lòng Hoàng đế, hưởng thụ bàn tay của Hoàng đế vuốt ve nơi tiểu phúc, giống như trước kia khi quý thủy đến, Hoàng đế nhu nhu* cho y, thế nhưng tựa hồ có chút bất đồng.

“Phi nhi...”

Hoàng đế ghé vào bên tai y nhẹ giọng gọi, nhận ra được trong giọng nói của Hoàng đế hơn vài phần thâm trầm so với bình thường, Doãn Phi hiểu kỳ ngẩn đầu.

Hoàng đế nhẹ nhàng hôn lên đôi môi y, bàn tay đang vuốt ve tiểu phúc chợt dừng lại, Hoàng đế nhìn vào đôi mắt của Doãn Phi nhỏ giọng nói: “Phi nhi, sinh cho phụ hoàng một hài tử có được không?”

Doãn Phi sững sốt, đầu óc thoáng cái đình chỉ hoạt động, không tiêu hóa được lời nói của Hoàng đế.

Hoàng đế cười cười, yêu thương vuốt ve thân thể Doãn Phi, chậm rãi nói: “Phụ hoàng có hỏi qua Thái y, nữ tử hoa chủng của Phi nhi rất hoàn chỉnh, mặc dù không dễ thể nhưng vẫn có thể thụ thai. Phi nhi sinh cho phụ hoàng một hài tử có được không? Phụ hoàng muốn có một hài tử của chúng ta, chỉ thuộc về phụ hoàng và Phi nhi mà thôi...”

Một ý nghĩ rất điên cuồng, vì ý nghĩ này hấn hấn nạy cho tới hôm nay.

“Phi nhi không phải từng hỏi phụ hoàng vì sao không sủng ái thư nhụy của Phi nhi mạ? Ha hả, khi đó Phi nhi quá nhỏ, hơn nữa thân thể lại khác biệt so với người thường, hoa chủng chưa hoàn toàn phát dục, nếu như không cẩn thận có thai thì không những chịu không nổi khổ cực mười tháng hoài thai mà còn tổn thương thân thể. Phi nhi là bảo bối của phụ hoàng, phụ hoàng không nỡ làm Phi nhi bị thương.”

Doãn Phi kinh ngạc lắng nghe, trong lòng như có cái gì đang đánh trống reo hò, trái tim đập rất nhanh, tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hài tử của y và phụ hoàng...Hài tử của y và phụ hoàng...nghe ra...là một ý nghĩ rất điên cuồng, nhượng tay chân y phát lạnh—kích động đến tay chân phát lạnh! Tất cả máu đều tập trung về đại não, có một loại cảm giác kỳ lạ lan khắp toàn thân, dù cho không uống rượu, Doãn Phi cũng cảm thấy suy nghĩ mê hồ, thân thể giống như ngã vào miên hoa, mềm yếu không có chút sức lực nào.

“Phi nhi, chờ cho hài tử của chúng ta bình an sinh ra, chúng ta liền rời khỏi chỗ này, đến một nơi không ai quen biết, mỗi ngày bên nhau, làm một đôi phu thê chân chính...”

*Ám muội: mờ ám.

*Thư trắc: bàn học, bàn làm việc, bàn đọc sách...

*Thôi tình hương: hương thơm thúc giục tình dục >/< *đột=“” khởi=“” nhô=“” lên=“” *kinh=“” suyễn=“” thở=“” gấp=“” *điều=“” giáo=“” dạy=“” dõ=“” giáo=“” dục,...=“” *thực=“” nhân=“” cốt=“” tủy=“” mất=“” hồn=“” nha:=“”>

*Ẩn ước: mơ hồ.

*Đan huyết: ai, nói một cách lịch sự về”...” đó T^T

*Mẫn mẫn chướng chướng: tràn đầy, đầy, căng trướng...

Oa~ làm chương này tế bào não của ta phải nói là anh dừng hy sinh liên tiếp luôn nha, chưa kể máu mũi nó xịt khắp nơi nữa, hức...

12. Chương 12

Một hài tử chỉ thuộc về hắc cùng Phi nhi—ý nghĩ này cắm rễ thật sâu trong lòng Hoàng đế và càng ngày càng tăng trưởng theo thời gian, muốn chặt bỏ cũng chặt không được. Lần đầu tiên Hoàng đế khát vọng có thể cùng một người sinh hạ hài tử, là một loại khát vọng mà khi ở cùng các tần phi khác không thể có được.

Hoàng đế biết hắc thực sự yêu tiểu miêu nhi được mình nuôi dưỡng trong vòng tay từ nhỏ đến lớn.

Mặc dù kết luận này từng khiến Hoàng đế buồn bực không vui thế nhưng, hắc chưa bao giờ hối hận.

Chỉ là miêu mễ của hắc có thân thể rất đặc biệt, đặc biệt đến mức hắc sợ rằng nguyện vọng xa xỉ của hắc sẽ nhượng miêu mễ gặp phải thương tổn không thể vãn hồi*.

Hoàng đế khát vọng có hài tử, nhưng là hắc càng khát vọng miêu mễ.

Kỳ thật muốn một người có đầy đủ nữ tính khí quan thụ thai không phải là một chuyện rất khó khăn, trong cung cũng có rất nhiều phương thuốc bí mật có thể phát huy công dụng vào những lúc nguy cấp, bất quá Hoàng đế không gấp, nhượng miêu mễ của hắc lớn thêm một chút thì hắc càng yên tâm, hơn nữa còn rất nhiều chuyện hắc cần phải an bài nì.

Không vội không vội, ha hã.

Vì Hoàng đế cố ý vô tình vun vén, trải qua một năm lễ bốn tháng, Doãn Phi cuối cùng có mang lúc mười bảy tuổi lễ bốn tháng.

Vượt ve tiểu phúc hầy còn đang bằng phẳng, Doãn Phi cảm thấy rất thần kỳ, trong bụng của y đột nhiên xuất hiện một khối thịt, hơn nữa khối thịt đó còn chậm rãi lớn dần, lớn thành một bảo bảo* chui ra bụng của y, cuối cùng biến thành một hài tử xinh đẹp—ân, tựa như bản thân y lúc nhỏ.

Hoàng đế biệt được liền cực kỳ kích động mà ôm lấy Doãn Phi, hôn lên khuôn mặt y một cái thật vang dội.

“Ha ha, hài tử của chúng ta a!” Hoàng đế cao giọng nói, hắc vô cùng vui sướng, sắc mặt cũng phát ra màu hồng, “Phi nhi, Phi nhi, hài tử của chúng ta nì!”

Vui vẻ ngập lòng của Doãn Phi đều bị Hoàng đế kêu la thành thẹn thùng, đem mặt vui vào ngực Hoàng đế, im lặng cảm thụ niềm vui khi làm “nhân mẫu”.

Vì Hoàng đế hạ lệnh cấm khẩu, ngoại trừ một vài người cần thiết, trong cung ngoài cung không ai biết Doãn Phi có mang, bọn họ chỉ biết là đạo gần đây thân thể của Tư quân tựa hồ không được tốt lắm, bởi Thái y lão cứ bị triệu đến Hạm đạm tiểu trúc hoài, mà Hoàng đế cũng càng ngày càng tiêu tụy.

Bụng của Doãn Phi càng ngày càng lớn, để có thể giúp cho thể chất đặc biệt của Doãn Phi thuận lợi sinh sản, Thái y đáng thương sầu cao hơn núi.

Cuối cùng cũng đến thời điểm sinh sản, Hạm đạm tiểu trúc đã sớm nhốn nháo nửa ngày. Người bên ngoài không biết chuyện chứng kiến đám hạ nhân bộ dáng nhảm tâm kinh hoảng đều đoán có phải hay không Tư quân chống cự không lại bệnh tật, sắp không qua khỏi.

Hoàng đế đứng ngoài cửa nhìn cung nữ thái giám tiến tiến xuất xuất, nghe bên trong truyền ra một tiếng lại một tiếng la đau đớn của miêu mễ, hắc trong lòng chỉ có hình ảnh khi miêu mễ đau đớn thì nhăn lại lòng mày, làm sao còn có phong độ của Hoàng đế.

Khuôn mặt của y lúc này chắc chắn nhú thành một đoàn rồi.

Hoàng đế đau lòng suy nghĩ.

Quả nhiên không nên nhượng hãn sinh hài tử...nhất định rất đau đi, vạn nhất, vạn nhất...

Hoàng đế không dám nghĩ nữa, hai bàn tay nắm chặt đến độ xương cốt đều nổi lên, đầu ngón tay sớm không còn một chút máu, liền độ ẩm cũng hạ xuống rất nhiều.

Thanh âm trong phòng dần dần biến nhỏ, lại không nghe được tiếng khóc nỉ non của bảo bảo, trái tim của Hoàng đế run rẩy, đến khi bà mẹ đi ra nói: “Nương nương sợ rằng...”

Hoàng đế cũng không thèm để ý đến cái gì kỳ hựu nữa, hoảng loạn xông vào phòng, nhìn thấy Doãn Phi đang bị mọi người vây quanh.

Khuôn mặt của Doãn Phi trắng đến đáng sợ, trên trán tràn đầy mồ hôi hột, ngay cả chân đệm dưới thân cũng ướt sũng.

“Phi nhi!”

Hoàng đế tựa hồ quay về bốn năm trước, ngày thứ ba sau khi Phỉ nhi dọn ra cung, hãn cũng từng nhìn thấy một miêu mẽ mất hết sức sống như vậy.

“Phi nhi, Phi nhi, người đừng nhắm mắt, đừng...” Hoàng đế khùng hoảng ôm lấy Doãn Phi, hôn lên trán của y, hy vọng có thể chia cho hãn một chút ấm áp cùng sức mạnh, “Phi nhi, Phi nhi, kiên trì thêm một lát, một lát nữa thôi...”

Đôi mắt nhắm nghiền của Doãn Phi hơi hơi chuyển động, y cật lực mở to mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của Hoàng đế, chậm rãi nở nụ cười.

“Phi nhi, Phi nhi...muốn cùng, phụ hoàng, cùng nhau...”

Doãn Phi gian nan nói, suy yếu vô lực lại không hề do dự.

Doãn Phi chiếm được sức mạnh từ trong lòng người yêu, sức mạnh sống sót—một loại tín nhiệm cùng kiên trì.

Mẫu tử bình an.

Nhìn đứa trẻ được bao bọc cẩn thận, Doãn Phi rất vui vẻ, thế nhưng hoàng đế lại không muốn đổi mặt tình trạng này thêm một lần nào nữa, hãn chắc chắn sẽ bị dọa chết. Hãn không thiếu hài tử, cho dù hài tử này là của hãn cùng Doãn Phi cũng không thể thay thế vị trí của Doãn Phi trong lòng hãn.

“Phi nhi, ta không muốn nhượng người sinh hài tử nữa...”

Hoàng đế ôm lấy Doãn Phi thở dài, “Người dọa đến ta a, ta rất sợ...”

Doãn Phi cười, vô cùng ngọt ngào.

Tràng đấu tranh nghênh đón tân sinh mệnh này tựa như một đội hỏa xa* âm âm ù ù nghiền qua bầu trời của đế quốc, người hiểu chuyện binh hoang mã loạn*, người không biết cũng huyền não đến gà bay chó sủa. Người ngoài không biết Hạm đạm tiểu trúc có một tiểu sinh mệnh vừa chào đời, bọn họ chỉ biết là vào mùa đông năm Khánh Lịch thứ hai mươi bảy, Hoàng đế mất đi người mà hãn yêu nhất: một nam phi tên là “Tư quân”.

Người nam phi này vừa lai lịch thần bí, vừa thần long kiến thủ bất kiến vĩ lại nhượng Hoàng đế trao hết tình yêu, người nam phi vừa mới hưởng thụ một đoạn thanh xuân ngắn ngủi, vừa thấu hiểu lòng người lại thể nhược nhiều bệnh, y cuối cùng cũng không thể vượt qua mùa đông hàn lạnh của đế quốc, vì thưởng phong cuối mùa thu mà nhiễm phong hàn, mất đi đương niên kỷ quang hoa của sinh mệnh.

Liên tiếp chịu đựng nỗi đau mất người yêu, Hoàng đế cũng không chịu nổi nhân thể tịch mịch, không quá mấy tháng sau, xuân chưa ấm, hoa chưa nở, mang theo niềm thương nhớ vô hạn người mình yêu, Hoàng đế bước trên con đường đến kiếp sau, đi tìm người yêu của hãn.

——Trên đây là miêu tả của văn học hậu thế đối với đoạn Hoàng thất luyện tình này.

Tình ái kiều mỹ mà ngần ngừ như hoa quỳnh luôn là đề tài mà các văn nhân yêu thích, càng đặc biệt khi đoạn luyến tình này có dính dáng đến Hoàng thất vừa thần bí lại cao quý thì thường thường sẽ bị người tô vẽ cho rực rỡ màu sắc. Bất quá sự thật của câu chuyện sẽ được giải đáp tại một tiểu viện ở vùng Giang Nam sông nước miên mang.

Không còn Long bào, Hoàng đế khẽ mở ra cánh cửa, dưới ánh dương quang, đình viện trung ương có một nam tử ngũ quan ôn nhu hướng hần nở một nụ cười e thẹn, giọng nói không phân rõ nam nữ nhẹ nhàng gọi một tiếng——

“Phu quân.”

Hoàng đế mỉm cười, Hoàng cung cho dù có rộng lớn như thế nào, ngôi vị Hoàng đế có tốt đến đâu chăng nữa cũng không bằng nơi tiểu viện có người này chờ đợi.

Miêu mễ của hần, Phi nhi của hần, tình yêu của hần.

Chỉ nghe thấy bên ngoài cánh cửa, hài tử nha nha đọc: “...Tử sinh khiết khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử tay, dữ tử giai lão. Vu ta khoát hề, bất ngã hoạt hề. Vu ta tuân hề, bất ngã tín hề...”*

*Văn hồi: cứu chữa, kéo trở lại.

*Bảo bảo: gọi yêu một đứa trẻ, còn có thể gọi là bú bê, cục cưng...

*Hỏa xa: xe lửa.

*Bình hoang mã loạn: đại khái là hỗn loạn đi, ta hem tìm thấy trang nào giải nghĩa cả, đã thế còn đang mệt nữa, bữa nào bổ sung sau thôi...

*Đây là một bài thơ rất nổi tiếng trong Kinh thi của Khổng Tử:

, .
, .
, .
, .

Vu ta tuân hề, bất ngã tín hề.

Vu ta khoát hề, bất ngã hoạt hề.

Chấp tử tay, dữ tử giai lão.

Tử sinh khiết khoát, dữ tử thành thuyết.

Ta rất thích bài thơ này, mà ta cũng hem thích bản dịch thơ, thật sự rất khó nghe, thế nên ta chỉ để hán việt, nàng nào thích thì cứ gõ “Kinh Thi-Bội Phong-Kích Cổ”, có lẽ sẽ tìm được vài bản dịch hay chăng.

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuy-khuyet-tinh-su>